

Скандалозне пресуде Хашког трибунала

ЗЛОЧИНИ БЕЗ КАЗНЕ

После неразумних пресуда међународног суда за ратне злочине, почињене на простору СФРЈ, никада до сада право и правда нису били на нижим гранама. Суд у Хагу, коначно се показало, мимо чињеница и истине, инструмент је у рукама оних који све време на груб начин показују силу и моћ.

Време је за коначно распуштање суда који је формиран одлуком ненадлежног органа ОУН. Као што су и говорили умни људи што су знали да предвиде след и смер догађаја, ад хок међународни трибунал формиран је да би осудио само Србе, како би недодирљиви остали управо они који су изазвали кризу у југословенској федерацији, потпиривали је и директно се умешали употребом арсенала за извођење разноврсних ратних дејстава, укључујући и оружану агресију без преседана у савременој историји.

Ослобађање од сваке одговорности Рамуша Харадинаја, а пре тога хрватских генерала Маркача и Готовине, коначно су пале све маске када су у питању Хашки трибунал, међународно право и Организација уједињених нација.

Још једном су потврђене тврдње да Хашки трибунал није суд. Та институција, мимо правних норми и здраве логики, по свему судећи извршава унапред задате политичке циљеве и интересе.

„Током операције „Олуја“ протерано је више од 220.000 Срба и убијено на хиљаде ненаоружаних мушкараца, жена и деце. Ко је за то крив? Одлуком Хашког трибунала Хрватска може легитимно да слави највећи погром у свету после Другог светског рата. То је држава која не дозвољава ни породицама несталих Срба да утврде где се налазе тела њихових најмилијих“ изјавио је председник Србије Томислав Николић.

Срби жигосани као злочинци

Најновијим пресудама демантоване су тврдње да је хашки трибунал неутралан, правичан и доследан.

„Српски народ је у новијој историји био жртва геноцида, најсуровијих злочина, прогона и мучења, а Срби жигосани као злочинци који треба да се стиде и ћуте. То је парадокс који више не сме да се понови“, нагласио је председник Републике Србије.

Официри, активни и они који су у међувремену пензионисани, најбоље знају какве су све бруталности и тешке злочине чинили хрватски бојовници и албански терористи. Арсенал бешчасна толико је блунав да би узнемирио свакога ко би прочитао описе злочина.

Како је пресудио квазисуд у Хагу, испаше да су Срби сами себе нападали, да су се међусобно убијали, сами

себи вадили органе, сами себе гађали артиљеријом...

Кад споменуемо артиљерију, ваљало би још једном поставити питање где се дедоше ратни дневници о употреби артиљерије хрватских снага на Книнском ратишту. Да је реч о Србима, засигурно би нас бомбардовали све док их не би пронашли. Овако, Хрватима је све допуштено и опроштено. А ти документи би, вероватно, довели и до доказа ко им је помагао у планирању и реализацији тешких злочинима. Познато је, наиме, да су амерички официри који су обучавали хрватске бојовнике и планирали операцију „Олуја“ најпре били пензионисани, како се у Конгресу САД и медијама не би подигла прашина због мешања у унутрашњи сукоб у СФРЈ. Када је протерано 220.000 Срба и убијено 1.922 особе, од којих су две трећине биле жене и дветоро деце узраста до 14 година, амерички официри су поново враћени у редове војске као активне старешине. Током операције „Олуја“ без родитеља је остало 1.772 детета.

Ни данас још није расветљена судбина 975 особа, од тога 674 цивила, међу којима и 331 жена. Хрватска и даље избегава есхумацију жртава.

Слобода за злочинца

На другој страни, процењује се да је под командом Рамуша Харадинаја за две године ликвидирано више од 300 људи – Срба и нелојалних Албанаца – а киднаповано више од 400. Лешеви тих људи нађени су у Радоњићком језеру и у сеоским бунарима.

У књизи „Приче о рату и слободи“, Харадинај, против кога у Хагу није било доказа, признаје злочине и каже:

„Ликвидирао сам српске полицајце, убијао српске цивиле, уклањао непопуштне Албанце. Стално смо нападали српске снаге. На сваком месту. Даноу и ноћу. Без скривања“...

Да је УНМИК „играо“ за албански тим, потврдило је и уништавање докумената са именима заштићених сведока и њихових породица. Када је договорен систем заштите сведока и њихово брзо пребацивање на сигурна места, Хаг је затражио и предају тих тајних докумената. УНМИК је, међутим, тврдио да су они уништени. Касније су их нашли и рекли да ће их додати. Када се то и догодило, у Тужиластво је стигао само мањи део спискова, објавили су тада медији.

Тужиластво је на свом списку против Харадинаја имало 81 сведока, од којих су чак 34 дала исказ под заштићеним мерама. Међутим, исти је број и оних који су нестали или су убијени, а имали су сазнања о његовим злочинима.

Власти у Београду досад су поднеле 108 кривичних пријава убог сумње да је Харадинај извршио дела тероризма, удруживања ради непријатељске делатности и убијања цивила.

Неправда у нашој режији

Хрватски генерали су сви на слободи. Наши генерали чаме у хашком кампату. Да ли ће Србија коначно учини нешто за оне који су часно и достојанствено бранили земљу. Један од наших генерала изјавио је да је имао много перипетија да дође до наредби које је он потписао, јер су му биле потребне да припреми своју одбрану. Државни орган задужен за сарадњу са Хагом давао је квазисуду и шаком и капом све захтеване документе, а бранио да до тих папира дођу они које оптужују за непочињене злочине. Неки бивши домаћи властодршци, у минулим годинама, просто су се наметали да и пре самог суда назову наше генерале и политичаре злочинцима и прогласе их кривима пре правоснажне пресуде. Иза хрватских генерала стали су и државни врх и цео народ. Иза наших – мало ко. Хрватски генерали регрутовани су из редова конобара, куvara, из војничких редова Легије чести. Наши генерали били су високобразовани каријерни официри који су поштовали правила ратовања. За одбрану хрватских генерала и лобирање код утицајних међународних фактора Хрватска је обезбедила огромне своје новца. Србија је издвојила само минорна средства. Зашто је то све тако, изгледа ће одговор пружити учитељица живота, али са значајније временске дистанце.

Хаг и моћници који стоје иза тог квазисуда учинили су све да будемо даље од процеса помирења. Није ли њихов циљ да на просторима бивше државе и даље остану да тињају сукоби, а да их они поново распламсају, када им то буде у интересу.

Нема правде за жртве и њихове породице. Ово што се догодило може се назвати селективном правдом, или још боље рећи - тоталном неправдом. Реч је о краху цивилизације и попутоном нечовештву. **Звонимир Пешић**

И даље се одуговлачи судски поступак ПРАВДА У ПРОЦЕПУ

Удружење војних пензионера Србије је у праву када непрестано захтева да се систем пензијског и инвалидског осигурања војних пензионера врати у посебан систем како је то било до 31.12.

2011. године. Јер, само на тај начин би се корисници војних пензија заштитили од свакојаким неправди и противзакоња које се спроводи према овој популацији грађана Србије.

У чланку "Одуговлачење судског поступка" објављеног у листу "Војни ветеран", у броју 103 - 104, од јула-августа 2012, на стр.21, наведено је да застарелост потраживања за дуг од 1.8.2004. до 30.11. 2007. године, износи 10 година. Та чињеница је образложена једном судском одлуком. Наведено је да се и даље могу подносити тужбе надлежним судовима, те да се по том питању није огласио виши суд. А, како сада ствари стоје, Виши суд у Београду се по свој прилици неће ни оглашавати, осим ако се то питање не би потенцијало у жалби. Али, поједине судије Првог основног суда у Београду, различито поступају по питању застарелости потраживања, дакле - неуједначена је судска пракса што је недопустиво. Да се не бисмо понављали - толико о том питању, те на исто можемо ставити тачку, са мишљењем да застарелост у конкретном случају износи 10 година. То је тако јер то пише у Закону о облигационим односима.

Међутим, предмет овог чланка јесте "даље одуговлачење судског поступка" од стране појединих судија Првог основног суда у Београду, с тим што се и на овај начин ради о својерсној неуједначености процесног поступка.

Наиме, у предметима: 22-П-15280/12, 11-П-266/12, 50-П-5694/12, 26-П-12878/12, извршен је застој у поступцима у трајању од 3 до 6 месеци или, како је наведено, „до решења спорног правног питања“ од стране Врховног касационог суда - Грађанског одељења, а, како је од Првог основног суда у Београду затражен одговор, која су то претходна правна питања, да се каже странкама у поступку - пре свега тужиоцима, најпре се оклевало са одговором а затим речено да се то односи углавном на означавање туженика у тужби: тј. да ли је исправније написати ФОНД ЗА СОВО, Крунска 13 Београд, кога заступа РФ ПИО Београд као правни следбеник, или РФ ПИО који је правни следбеник Фонда СОВО Београд. Уз изнето, помиње се и питање застарелости поступка, из чега произилази да, на пример, судија у вишем суду "зна" више од судије у првостепеном суду, што, по нашем мишљењу, није исправно становиште по овом питању. Овим не приговарамо, већ уважавамо искуство и судску праксу.

У потрази за "спорним правним питањима", дошли смо до закључка да је Републички фонд ПИО - Филијала за град Београд, Одсек за заступање, Немањина 30 Београд, поднео Првом основном суду у Београду захтев да се утврди "спорна правна питања", како је то напред наведено.

Поводом предњег захтева и одговора Првог основног суда у Београду, интересантно је запазити да је поднесак Врховном касационом суду поднет још 19.06.2012. године, а да на њега још увек - дакле ни после 5 месеци, нема одговора. Поставља се питање о чему се ту ради? Да ли је и то један од начина да се поступак што више одуговлачи? Или је нешто друго у питању? У сваком случају, треба да се зна.

На оваквом једном малом примеру, треба истаћи да је Удружење војних пензионера Србије у праву када непрестано захтева да се систем пензијског и инвалидског осигурања војних пензионера врати у посебан систем како је то било до 31.12. 2011. године. Јер, само на тај начин би се корисници војних пензија заштитили од свакојаким неправди и противзакоња које се спроводи према овој популацији грађана Србије. Уосталом, зар морамо да се "угледамо" на пензионе системе неких суседних земаља када смо сведоци да исти нису добри, а да то не чинимо у односу на друге - веће земље у Европи и у САД где је војни систем ПИО посебан део пензионског система у држави? Мислимо да је ово један од задатака нове власти која треба да се огласи, да се зна, тј. да и ово питање буде транспарентно. Не сумњамо да ће то тако и бити.

Уз изнето, мислимо да је потребно да се осврнемо и на следеће. Заправо у броју 101 "Војног ветерана", из маја 2012. године, објављен је чланак „Ко ће одговарати за изгубљене милијарде“. Тада је наведено да неко из бивше (демократске владе) треба да положи рачун, зашто није испоштован члан 193. став 2 Закона о Војсци Србије. Мислили смо да ће се неко поводом такве констатације огласити. Како се то није десило, треба рећи да је непоследни кривац што се није поступило по том члану - господин Драган Шутановац. Јер, он је, као ресорни министар, одговоран што се Закон о Војсци Р. Србије није у потпуности спровео у пракси. За тако нешто нема оправдања. Исто се односи и на председника Владе Србије - господина Мирка Цветковића. Да се подсетимо, основни дуг када је настао износио је око 4 милијарде динара. А, данас тај дуг износи, према подацима до којих смо дошли, више од 12 милијарди динара. Према томе, за суму новца од око 5 милијарди динара, наведени функционери Демократске странке - господина Шутановац и Цветковић, треба некеме, најпре корисницима војне пензије да објасне и свакако да одговарају за нерад и омаловажавање ове велике групе грађана. Дакле, време је да се против тих лица поднесу кривичне пријаве. Не сумњамо да ће и то да се догоди. Ово нарочито и због тога што један велики број корисника војне пензије није то своје право остварио ни судским путем на шта, у сваком случају, имају право. Стога је дуг према корисницима војних пензија од 01.08. 2004. до 30.11.2007. године, и даље актуелан, па га треба потраживати и у будуће. Ово и због тога, да не би било даљих превара.

Конечно, након правноснажности првостепених пресуда, Извршно одељење Првог основног суда у Београду, ул. Булевар Михаила Пупина број 16 Нови Београд, отпочело је, не зна се зашто, са одуговлачењем поступка извршења. Наиме, поступак извршења овог суда, од средине ове године толико је усложен да захтева да се о истом на овај начин може изразити посебно негодовање. Док је поступак извршења у претходним годинама износио 15-20 дана, сада је то време 4-5 и више месеци. Међутим, о овом проблему, који је за кориснике војних пензија и најважнији, биће више речи неком другом приликом. Осим, ако се поновном реформом правосуђа у Србији, ништа битније не учини на скраћивању рокова судских поступака који су сада још доста дуги. Јер, судска власт не би смела да буде сама себи циљ, нити циљ и сврха неке политичке партије, већ да она буде у служби грађана, тј. да грађанима помогне у остваривању њихових права која се судским путем потражују. Уосталом, судије су положили заклетву у Скупштини Србије, па би требало у духу те заклетве и да раде.

Мр Радош Плазинић

Пише:
Радисав
Ристић

Сто дана неизвесности (НЕ)ОСТВАРЕНА ОЧЕКИВАЊА

Без обзира што је УВПС по сопственом Статуту ванстраначка организација, немогуће је заобићи нескривено задовољство великог дела чланства одласком претходне власти са друштвене, политичке и владајуће сцене. Такав став војних пензионера, масовно исказан после парламентарних и председничких избора, настао је као последица нанетих им неправди у протеклих дванаест година. Срећни што су са владајућег трона отишли људи у лику бивших министара одбране, правде и других ресора, који су брутално бацали под ноге законом утврђених им права, војни пензионери су очекивали да ће нови челници наведених и других министарстава, тужилаштва и правосудних органа, веома брзо исправити почињене неправде.

Корисници војних пензија имају пуно разумевање да су најважније теме нове Ваде Србије економски проблеми земље, борба против мита и корупције, организованог криминала, пут Србије у ЕУ и, посебно, проблеми у вези са Косметом. Наравно, не губи се из вида да се улажу изузетни напори на плану раста стандарда и елиминисања незапослености, односно извлачења земље из раља сиромаштва, у које их је бацила буразерске приватизације, отворене крађе и други облици поповлука за којима су посезали људи који су протеклих година, краће или дуже, држали власт у својим рукама. Не губе се, међутим, из вида ни очекивања да ће, ако ништа друго, министарства на чијем се челу налазе Александар Вучић, Никола Селаковић и Јован Кркобабић, повући бар почетне потезе у оквиру решавања бројних проблема са којима је, као наслеђем протеклих власти, суочена и војнопензионерска популација.

Раду Владе Србије у протеклих нешто више од сто дана, војни пензионери пружају пуну подршку. У том краткотрајном периоду успешно се почело са решавањем нагомиланих проблема у областима унутрашње и спољне политике. Нико уздраворазуман, при томе, не очекује да се нагомилани проблеми могу решити за нешто више од три месеца. Свако ко реално гледа на друштвена кретања свестан је да је за озбиљне помаке потребно далеко више времена од зацртаних сто дана, после којих следе први коментари и оцена рада Владе у том периоду. Неке ствари је неопходно бар покренути са мртве тачке. То се, када су војни пензионери у питању, односи на статусна и друга питања која су, на штету ове популације, годинама остала зацементирана неправедним и незаконитим одлукама.

Немогуће је, што посебно забрињава, предвидети чињеницу да и поред оптимистичких постизборних очекивања, нису уследили никакви коментари, или бар почетни кораци, одговарајућих владиних ресора и правосудних органа у вези са војнопензионерским правима. Нико од над-

лежних органа, на пример, није у смислу подршке подржао, а још мање инсистирао, да се позната Одлука Уставног суда Србије - највишег судског органа у земљи, преточи у слово закона. То је, поред осталог, разлог што војни пензионери и поред разумевања за текуће послове и приоритете у раду Владе Србије и њених министара, губе стрпљење у очекивањима да се за решавање њихових проблема, уместо још увек присутног тапкања у месту, повуку бар почетни кораци. На то се посебно инсистира због евидентне старосне структуре војнопензионерске популације, чији се највећи део налази при дну падајућег крака на путањи животне лествице. Чести су, стога, коментари да се нико не могу, и не смеју, толерисати превиди у вези са недопустивим игнорисањем и непоштовањем одлука Уставног суда Србије.

Многи војни пензионери, познато је, због позног животног доба, неће дочекати исплату незаконито укинutih 11,06 посто. Очекује их, изгледа судбина многих колега који нису дочекали да на својим текућим рачунима укњиже и износе судским пресудама озваниченим на основу такозваног „малог дуга“. А јасно је, у то нема никакве сумње, да представници актуелне законодавне, извршне и судске власти врло добро знају да је велики део корисника војних пензија дубоко закорачио у осму, а знатан и у девету деценију живота. Ту чињеницу би неизоставно требало да уваже поједини министри и овлашћени представници правосудних органа и на време озаконе незаконито укинута правна, обичајна и људска права војних пензионера.

Истини за вољу, повољна вест у протеклих сто и нешто више дана стигла је из Уставног суда Србије. Али и та одлука, нажалост, дуго егзистира као пука медијска информација. Познато је, наиме, да је тај суд наложио Управном суду Србије да преиспита својевремено донету одлуку о ненадлежности, што је, на неки начин, представљало подршку незаконитој одлуци да корисници војних пензија, за разлику од осталих пензионера у овој земљи, немају право на повишицу од 11,06 посто почев од 1. јануара 2008. године. Такође је познато да је Управни суд, не поштујући законске рокове, одуговлачио са казивањем заседања, пролонгирајући у недоглед преиспитивање своје раније одлуке о наводној ненадлежности. И не само Управни суд, завери ћутања придружили су им се, као што је познато, бројна министарства и министри, судови, тужилаштва...

Ако је за утеху, Управни суд је после недопустивог одуговлачења, заседао 19. новембра и том приликом, према незваничним сазнањима, начелним ставом подржао Одлуку Уставног суда Србије. Нажалост, осим те штуре информације, војним пензионерима још увек ништа није јасно у вези са званичном судском одлу-

ком о праву на наведено повећање. Јер, осим навода да ће се уважити тужбе и поништити првостепена и другостепена решења Фонда ПИО и вратити на поновно одлучивање, о маси војних пензионера који нису повели судске поступке нема ни једне једине речи. Постоји, додуше, претпоставка која ништа не гарантује, да ће се предстојећа решења судова односити на све војне пензионере, без обзира да ли су, или нису, учесници судских спорова. Збуњује, међутим, навођење да ће се поништити првостепена и другостепена решења Фонда ПИО и вратити на поновно одлучивање. Јер, неизвесно је коме ће та решења бити враћена и, што још више збуњује, том формулацијом нису обухваћени пензионери који не учествују у судским процесима. Мада нерeално и у пракси неодрживо, испада да војни пензионери који нису покренули судске поступке, неће бити обухваћени евентуалном одлуком о признавању права на повећање пензије за 11,06 одсто.

Ипоред наведених чињеница које не иду у прилог војним пензионерима, преовладава уверење да ће из надлежних институција и челника актуелне власти, стићи вест да је „лед кренуо“ и да ће незаконитости уступити место законитостима. Охрабрују с тим у вези изјаве које су, непосредно после сто дана од формирања Владе, дали истакнути политичари, правници и економисти. Министар одбране Александар Вучић, на пример, наводи да ће се у раду „руководити правом и законима“, образлажући то речима: „Дошло је време закона! Закон сада важи за све“ (надајмо се и за војне пензионере). Речи премијера Ивице Дачића такође уливају наду да се неће дуго чекати на одлуке које ће исправити неправде нанете војним пензионерима. Јер, он не крије да поједине институције, од којих су многе дужне да реагују, односно процесуирају кочничаре који стоје на путу исправљања бројних неправди нанетих људима у прошлости. Он, наиме, тврди да поједине институције, као тужилаштва на пример, не обављају своје послове како треба.

Указујући на санкције којима за нерад подлежу правосудне институције, бивши републички тужилац Сениша Симић каже да „уколико се испостави да тужилаштво не обавља свој посао професионално, покреће се поступак за утврђивање одговорности и евентуалну смену, односно разрешење тужиоца“. И истакнути економисти се залажу да законитост стекне право грађанства у Србији. Миладин Ковачевић посебно наглашава да „држава треба да буде најјача и да не допушта да било ко буде поштеђен од процесуирања за недозвољене радње“.

Наведене изјаве, као и бројне друге које је немогуће цитирати због ограниченог простора, недвосмислено говоре да и поред евидентних резултата које је Влада Србије остварила у првих сто дана рада, предстоје још многи послови како би Србија коначно постала правна држава у правом смислу те речи. То свакако подразумева и враћање свих права којих су протеклих година били лишени војни пензионери. При томе, наравно, не треба изгубити из вида да се у реализацију те проблематике пуном паром треба да укључе и војнопензионерске организације, са Удружењем војних пензионера на челу.

У Нишу обележена 19. годишњица
оснивања УВПС и Дан формирања
Градске организације

ГОДИНЕ БОРБЕ ЗА СТАТУС

Пре 19 година, 29. октобра 1993, Нишу је основана Градска организација војних пензионера, а ове године, на тај дан, одржана је свечана академија, као знак сећања на тај дан и године непрестане борбе за статус. Градска организација УВПС Ниша у правом смислу се потврдила као заштитник интереса војних пензионера.

Овом свечаном чину, присуствовали су председник УВПС Љубомир Драгањац, председник Извршног одбора Зоран Вучковић, главни и говорни уредник гласила "Војни ветеран", представници 3. и 4. бригаде КоВ, председник Градске општине Црвени крст Дарко Булатовић, иначе мајор у пензији, председник Градског одбора Савеза пензионера у Нишу и други гости. Свечаност је отпочела интонирањем химне Републике Србије, коју је одсвирао Војни оркестар Копнених снага у Нишу, као и одавањем поште свим преминулим војним пензионерима у Нишу.

Поздрављајући присутне, председник УВПС Љубомир Драгањац, пошто је честитао дан формирања Градске организације, поред осталог је говорио о питању дуга војним пензионерима, односно о усклађивању пензија од 1. јануара 2008. године за 11,06 одсто, а што је Уставни суд Србије потврдио као стечено право војним пензионерима, али Управни суд Србије још није донео пресуду.

Обраћајући се присутнима, председник Градске организације УВПС Ниша Обрад Миленковић поред осталог је рекао да се Градска организација у потпуности афирмисала као организација која штити интересе војних пензионера, и која данас има 75 одсто чланова од 4.550 војних пензионера колико их има у Нишу.

Данас је наша организација једна од најбројнијих у Србији, са 13 месних организација и две придружене чланице (Подружница клуба генерала и адмирала и Секција пензионисаних летача и падобранаца), представља велику снагу и даје значајан допринос Удружењу војних пензионера Србије у целини.

У протеклом периоду, пружили смо сву потребну помоћ нашим члановима у вођењу судских поступака по питању дуга од 2004. године, као и по питању неусклађивања пензија за 11,06 одсто од јануара 2008. године.

Такође, појачана је брига о болесним војним пензионерима посећивањем оних који се налазе у Геронтолошким центрима; остварена је успешна сарадња са Војном болницом у Нишу, чиме је побољшана примарна и секундарна заштита здравља корисника војне пензије. Заслуга за ово понајвише припада председнику Здравствене комисије Градског одбора пуковнику у пензији др Витомиру Панчићу.

Свакако треба нагласити значај новчане помоћи која се даје породицама наших чланова због разних потешкоћа. Градски одбор доделио је солидарну помоћ од чланарине за 37 породица у износу од 370.000 динара.

Оно чиме се посебно поносимо, јесте чињеница да смо први у Нишу, а и шире, почели да обележавамо дан сећања на страдања у злочиначкој агресији од стране НАТО снага 1999. године,

програмом који подсећа на пале невинне жртве и хероје одбране од агресије, рекао је, поред осталог, Миленковић.

Иначе, Градска организација војних пензионера Ниша формирана је 29. октобра 1993. године. Тога дана, у присуству 793 војна пензионера, на оснивачкој скупштини изабран је Градски одбор; за председника је изабран пуковник у пензији Драгољуб Лазић, а за секретара Вукашин Кеча.

Поводом 19. годишњице од формирања УВПС, додељена су признања истакнутим појединцима. Плакета УВПС додељена је Стевану Благојевићу, члану Градског одбора и председнику Месне организације "Душко Радовић"; захвалнице су добили Карољ Керма-

ноши, Миленко Поповић, Слободан Мрдаковић, Милан Шичер и Ђуро Банић. За изузетан допринос и афирмацију Удружења и гласила "Војни ветеран" Ранку Бабићу, новинару и сталном сараднику гласила додељена је књига са посветом ТАЈНА ДОБРОВОЉАЧЕ УЛИЦЕ, писца Миладина Петровића, главног и одговорног уредника "Војног ветерана". Признање је уручио председник УВПС Љубомир Драгањац.

У културно уметничком програму учествовали су Војни оркестар из Ниша, чланови Књижевног клуба "Чегар" са пуковником у пензији Мирославом Мишом Бакачем на челу, вокални солиста Златко Шемић и други. **Ранко Бабић**

ОБЕЛЕЖЕН ДАН ВМЦ НОВИ САД

Припадници Војномедицинског центра, једине војне здравствене установе на територији Војводине и једне од најстаријих установа таквог типа у регији, обележили су у новосадском Дому ВС свечаном академијом 11. новембар, Дан центра и 226. годишњицу постојања и непрекидног рада.

Обраћајући се припадницима установе и многобројним званицима пуковник др Братољуб Бркљача, управник ВМЦ, рекао је како су запослени у ВМЦ поносни на готово двоиповековно трајање као и на то што је војна болница, као и увек до сада, својим стручним људским потенцијалом и капацитетима способна и спремна да испуни своју хуману мисију. Годишње ова болница обави око 1500 операција, уради око 100 хиљада прегледа и око 400 хиљада различитих медицинских услуга, а око 3000 пацијената прође кроз болничко лечење, рекао је пуковник Бркљача. Циљ Војне болнице је да увек будемо на услузи свим пацијентима поштујући чињеницу да смо ми ту због њих, а не они због нас. Циљ Војне болнице је да сваки пацијент приликом улaska у болницу осети како је на правом месту и у сигурним рукама, истакао је Управник новосадског Војномедицинског центра.

Обележавање Дана ВМЦ Нови Сад су, између осталих, присуствовали и пуковник проф. др Зоран Поповић, начелник Управе за војно здравство у МО, Синиша Севић председник Скупштине града Новог Сада, Петар Новаковић члан Градског већа, задужен за здравство, представници јединица ВС, Покрајине и Града, као и војно-здравствених установа из Београда и Ниша. Током свечаности пуковник Бркљача је најзаслужнијим радницима запосленим у ВМЦ уручио пригодне награде и признања.

Будимир М. ПОПАДИЋ

Изборна скупштина Клуба генерала и адмирала Србије

ЗАХВАЛНИЦА „ВОЈНОМ ВЕТЕРАНУ“

У Дому војске у Београду 28. новембра одржана је изборна скупштина Клуба генерала и адмирала Србије, којој су присуствовали и помоћник министра одбране за људске ресурсе Јован Мијаковић, начелник Управе за кадрове генерал-мајор Слађан Ђорђевић, начелник Управе за традицију, стандард и ветеране пуковник Слађан Ристић, председник СУБНОР-а Србије др Миодраг Зечевић и председник Београдског форума за свет равноправних Живадин Јовановић.

Извештај о четворогодишњем раду поднео је председник Скупштине Клуба генерала и адмирала Србије генерал-потпуковник у пензији Љубиша Стојимировић који је нагласио да је Клуб остао на позицијама нестраничног и независног непрофитног удружења.

Три публикације на најбољи начин сведоче о раду Клуба генерала и адмирала. Реч је о тротомном зборнику посвећеном десетогодишњици од агресије на СРЈ „Војска Југославије у одбрани од агресије НАТО-а 1999“, потом о књизи генерала Радована Томановића „Професионалне вредности генерала и адмирала“ и монографији „Генерали и адмирал Србије 1981-2011“.

Клуб је учествовао и у организацији више округлих столова и других садржаја у сарадњи са Београдским форумом за свет равноправних и СУБНОР-ом Србије. Посебно добра сарадња остварена је са Удружењем војних пензионера Србије, истакао је Стојимировић.

У складу са важећим државним одлукама и законима, Клуб генерала је учествовао у правном помагању одбране или сведочењем колегама генералима, који су оптужени за одбрану своје државе од тероризма и агресије. Успостављена је и сарадња са посланичким клубовима, преко којих се настојало да се обезбеди повољна статусна решења за војне пензионере путем закона који се усвајају у Скупштини Србије.

Обраћајући се генералима и адмиралима помоћник Министра одбране Јован Мијаковић је нагласио да Клуб представља организацију која успешно постоји осам година, радећи на неговању, очувању и развијању животних вредности и које су важан сегмент наше друштвене заједнице.

Резултати које сте кроз рад Клуба остварили у досадашњем периоду, реалан су показатељ како треба да функционише једно ветеранско удружење. Министарство одбране и Војска Србије, преко Управе за традицију, стандард и ветеране Сектора за људске ресурсе, успешно реализује број-

не заједничке задатке, како са Клубом генерала и адмирала Србије, тако и са другим традиционалним организацијама и ветеранским удружењима, рекао је Мијаковић.

Председник извршног одбора Клуба генерала и адмирала Србије генерал-пуковник у пензији др Видоје Пантелић обавестио је присутне да су сви задаци планирани у протеклом периоду у потпуности испуњени. Пантелић је представио и Програм рада Клуба генерала и адмирала Србије у 2013. години.

Клуб генерала и адмирала Србије једногласно је донео одлуку о учлањењу у Међународни консултативни комитет организације резервних официра.

За почасног члана Клуба генерала и адмирала Србије изабран је професор др Миодраг Зечевић, председник СУБНОР-а Србије.

Генерали и адмирал Србије поново су изабрали генерал-потпуковника у пензији Љубишу Стојимировића за председника Скупштине Клуба генерала и адмирала Србије, а генерал-пуковника у пензији др Видоја Пантелића за председника Извршног одбора.

Захвалнице Клуба генерала, као признање за изванредну сарадњу и значајан допринос раду и афирмацији тог удружења додељене су једном броју институција и појединаца. Добитник тог признања је и Редакција „Војног ветерана“. У име Редакције захвалницу је примио Милен Чуљић, ликовно-графички уредник „Војног ветерана“.

З. П.

Нова цена гласила УВПС

„ВОЈНИ ВЕТЕРАН“ 60 ДИНАРА

Од 1. јануара 2013. године „Војни ветеран“ ће имати нову цену – 60 динара. До померања цене дошло је после вишегодишњег амортизовања трошкова који прате припрему и штампање гласила Удружења војних пензионера Србије. Наиме, већ неколико пута поскупели су папир и репроматеријал потребни за штампање листа, а увећани су и трошкови услуге штампања. До сада су чињени напори усмерени на покривање насталих трошкова, како се издаци организације и њених чланова не би увећавали, али су новчане резерве пресахле.

Нова годишња претплата ће, према одлуци надлежног органа, износити 650 динара.

Општински и градски одбори орга-

низације УВПС ће организовати прикупљање новца за претплату и о томе сачинити спискове особа које се претплаћују на „Војни ветеран“, уз њихове потписе. Прикупљени новац треба уплатити на текући рачун општинске или градске организације УВПС, а средства књижити по задатку-конту 620 (приход од претплате на лист „Војни ветеран“).

Општински, односно градски одбори известиће Извршни одбор УВПС о броју примерака на које се претплаћују. Извршни одбор ће, на име претплате, организацијама УВПС обустављати од чланарине 55 динара месечно по једном претплаћеном примерку листа.

Главни одбор ће учинити све да читаоци правовремено и свестрано буду информисани о свему значајном везаном за статус и положај војних пензионера, као и живот и рад организације. Редакција „Војног ветерана“ ће још прилежније радити да саджај и тематски оквир листа буду још разноврснији и занимљивији, а посебно да гласило постане референтан извор података за друштвене институције и медије.

Обележена годишњица
формирања 29. херцеговачке
НОУ дивизије

ДА СЕЋАЊА НЕ ИЗБЛЕДЕ

Пригодним скупом, уз евоцирање успомена, борци 29. херцеговачке народноослободилачке ударне дивизије, њихови потомци, симпатизери и поштоваоци традиција НОР-а, обележили су у Новом Саду 69. годишњицу формирања прослављене јединице НОВ Југославије. О њеном ратном путу присутнима је говорио пензионисани пуковник Миро Батинић, истичући како је та дивизија из својих редова изнедрила 52 народна хероја.

Настанак ове дивизије неодвојиво је повезан са устанком херцеговачких Срба против хрватско-муслиманских усташа и спречавањем покоља српског становништва 1941. године у Херцеговини. Језгро и темељ јединице чинила је 10. херцеговачка бригада која је одмах после формирања укључена у формацијски састав 3. црногорске дивизије.

Крајем новембра 1943. године, по наређењу Врховног штаба НОВЈ, бригада излази из састава 3. црногорске дивизије и преименује се у 29. херцеговачку ударну, касније НО Ударну, дивизију под чију команду се стављају и Северно и Јужно-херцеговачки партизански одреди.

Налазећи се у близини јадранске обале, на значајном стратегијском простору, дивизија, преузимајући борбену иницијативу, води сталне борбе са 369. легионарском дивизијом, 9. усташко-домобранском дивизијом усташке Црне легије, 49. моторизованим батаљоном црнокошуљаша, дивизијом Сан Марино.

У другој половини 1944. године силовитим нападима дивизија ослобађа више места у Херцеговини, Гацко, Билећу, Требиње, Дубровник, Херцег Нови, Столац и Чапљину.

После успешних борбених дејстава и сламањем фашистичких снага током 44. и почетком 45. године, дивизија 12. априла креће на свој најдужи марш правцем: Бусовача-Травник-Јајце-Кључ-Босански Петровац, а 21. априла улази у састав 4. армије. У њеном саставу учествује у борба-

Осамдесет осмогодишњи Миро Батинић, пуковник у пензији, активни члан УВПС и ГРО УВП Новог Сада, рођен је 1924. године и са непуних 18 година прикључио се јединицама НОВЈ у борби за ослобођење земље. Током рата завршио је подофицирски и нижи официрски курс и обављао дужности командира вода и заменика командира чете у 29. дивизији. Крај рата затекао га је у чину потпоручника, а своју официрску каријеру наставио је у јединицама ЈА.

ма за ослобађање Горице, Тржича, Илирске Бистрице и Трста. Избијањем на Караванке и престанком организованог непријатељског отпора у Словенији, 11. маја 45. године, дивизија је успешно извршила своје борбене задатке у саставу 4. армије.

О резултатима борби које је ова јединица водила на територији Словеније говори и податак о огромним губицима које је нанела непријатељевим снагама. Погинуло је 3000, заробљено 5709 припадника непријатељевих јединица, 5 тенкова, 223 топа и велики број артиљеријског и пешадијског оружја као и, између осталог, 16 железничких композиција са храном и другом опремом.

Током победоносног ослободилачког ратног похода под вођством прослављеног команданта, народног хероја Владе Шегрта, из редова 29. херцеговачке НОУ дивизије своје животе на олтар отаџбине положило је 3820 бораца.

Б. М. П.

Седница ГРО УВП Новог Сада

АНАЛИЗЕ, ПИТАЊА И ОДГОВОРИ

Чланови ГРО УВПС Новог Сада одржали су 15. седницу на којој су, у првом реду, од стране Милорада Ореља председника, информисани о корацима које је ГЛО предузео и предузима по питању решавања неизмирених обавеза државе у вези са усклађивањем војних пензија од 11, 06 одсто као и начину решавања стамбених питања. Члановима је уручен и Правилник о солидарној помоћи члановима УВПС након чије прораде ће уследити шира јавна расправа.

Када је реч о коначном решавању стамбених питања Јован Мирковић, члан ГРО, затражио је одговор од меродавних институција на питање шта се предузима на разоткривању појединих војних пензионера који у другим републикама са територије бивше СФРЈ имају станове у којима им живе деца, или су их продали, а на територији Републике Србије добили, у својству пензионисаног војног лица, стан. По његовим речима, такве приче постоје и „где има дима има и ватре“, па га занима да ли те наводе неко проверава, и да ли постоје резултати таквих провера, посебно када је у питању новосадски гарнизон.

Током састанка извршена је и анализа недавно организованог излета у Вршац. Активност је оцењена позитивно, па је најављено и пролећно организовање излета у Суботицу, Сомбор, или Апатин. Речено је како би се, при том, могла потражити и сарадња ГРО УВПС тих градова чиме би се рад организација УВПС у још већој мери повезао и проширио делокруг њихове сарадње.

Од Команде Првог регионалног центра Нови Сад, ГРО добио је на располагање и две нове канцеларијске просторије што ће, по речима Ореља, омогућити квалитетнији рад.

Чланови ГРО информисани су и о повећању цене претплате на „Војни ветеран“, као и предузимању корака како би се што већи број чланства претплатио на, како је речено, једини лист у коме војни пензионери и корисници војних пензија могу пронаћи одговоре на бројна статусна и друга питања, упознати живот и рад других организација УВПС, те прочитати мноштво садржаја везаних уз војне пензионере, али и шире.

Будимир М. ПОПАДИЋ

ДЕЛО ЗА ВЕЧНОСТ

Полагањем цвећа на спомен плочу, постављену на лафет бродског двадесет милиметарског противавионског топа у кругу новосадске касарне „Александар Берих“, припадници Речне флотиле, чланови породица и пријатељи обележили су двадесет прву годишњицу погибје заставника прве класе Стевана Марковића и Кристијана Лампрета, припадника тадашње Речне ратне флотиле ЈНА.

Током извршавања борбеног задатка на контроли воденог тока реке Дунав, у време оружаних сукоба 1991. године, на речни миноловац 308 на 1387 километру изнад ушћа реке Драве, отворена је ватра од стране хрватских паравојних снага приликом које су смртно страдали Марковић и Лампрет и на олтар Отаџбине положили оно највредније,

своје животе.

О ликовима Марковића и Лампрета говорио је поручник Небојша Томић истичући да су они отишли у вечност, у незаборав остављајући иза себе неизбрисив траг у срцима својих породица, колега и историји Речне флотиле.

У име Флотиле цвеће на спомен плочу положио је капетан бојног брода Андрија Андрић командант Речне флотиле. Цвеће су положили и чланови породица два погинула морнаричка подофицира.

-Поносни смо што смо их имали, а захвални вама, припадницима Речне флотиле, што их се на овај начин сваке године сећате и што њих и њихово дело нисте препустили забору. - изјавиле су, захваљујући се припадницима Речне флотиле на указаној пажњи, Даринка Марковић и Славица Лампрет супруге заставника Марковића и Лампрета.

Б. М. П.

Лозница

13. ГОДИНА НА УСЛУЗИ ВЕТЕРАНИМА

Поводом 13. годишњице УВПС Лозница (окупља чланове из Крупња, Љубовије, Малог Зворника и Лознице), одржана је свечана седница Скупштине. Седници, коју је отворио председник Скупштине Милош Дејановић, присуствовали су председник ГрОД УВПС Шабац Ђорђе Момчиловић, председник ГрОД УВПС Сремска Митровица Сретен Раденковић, председник ГрОД града Лозница Томислав Бојић, председник удружења пензионера Бања Ковиљача Слободан Вуловић, председник удружења пензионисаних радника унутрашњих послова града Лозница Рајко Видић, представници: гарнизона Шабац - поручник Млађан Војт, гарнизонске амбуланте Шабац - Далибор Пасић и представници средстава информисања РТВ "Подриње" и РТВ "Лотел" Лозница.

Говорећи о личној карти Удружења председник Дејановић је истакао да на подршку које покрива ГрОД Лозница има 120 чланова удружења или 90 % од укупног броја КВП. Утоку прошле године учлањено је шест нових чланова, али, нажалост, умрла су четири члана Удружења.

У даљем излагању је истакао да финансијске потребе у Удружењу обезбеђује мо из чланарине Удружења; донација из Програма социјалне заштите грађана градске управе града Лозница; и Фонда солидарности ГлОД УВПС.

Комплетну донацију из Програма социјалне заштите грађана градске управе користимо за социјалну помоћ најугроженијим члановима Удружења. Та помоћ се огледа у подели пригодних паклона – пакета који садрже артикле хране и средства за хигијену. У овој години до сада смо поделили такве пакете за 16 чланова Удружења са најнижим новчаним примањима. Поред тога посећено је још 15 старијих и болесних чланова.

Један од задатака у раду Удружења је било информисање чланства. Тим путем смо обавештавали чланство о могућности добијања ЈНП у овој години, након формирања Фонда социјалне помоћи из чланарине. До сада, из нашег удружења ову по-

моћ су добила три члана. Има још покренутих молби које су у фази решавања.

Председник Дејановић се посебно осврнуо на значај информисања у Удружењу истакавши да смо у протеклом периоду тежиште у информисању усмерили на питања у вези са остваривањем статусних права КВП, посебно наплате "малог дуга" и права на ванредно повећање пензије за 11.06% од 1.1.2008 године, на прелазак КВП из Фонда СОВО у РФ ПИО, а затим и на формирање фонда солидарности на добровољној основи у висини од 1% од чланарине УВПС.

Осим тога, обавештавали смо чланство о функционисању војног здравственог осигурања и о неусклађености војних прописа са републичким прописима који се односе на здравствено збрињавање војних осигураника (бањско лечење дијабетичара, лечење зуба); о подели нових здравствених књижица. Информисање је вршено путем радних састанака, обиласком чланства на терену и путем јавног информисања.

Посебно је наглашена улога "Војног ветерана" у исцрпном информисању чланства о свим питањима од интереса за кориснике војних пензија.

На свечаној седници је било речи и о улози Удружења на развијању патриотизма и очувању традиција. Чланови УВПС Лозница су били учесници полагања венаца на спомен обележје пробоја Сремског фронта, полагање венаца на Дан победе над фашизмом - 9. маја, а затим и - 4. јула у Лозници, 7. јула у Белој Цркви и 14. октобра у Драгинцу. На појединим местима при полагању венаца одређивани су наши чланови да одрже пригодан говор, што је одраз поверења у средини у којој живе и делују припадници нашег удружења.

На крају свечане седнице Скупштине додељене су захвалнице заслужним појединцима: Триши Живковићу, Љубисаву Мартиновићу, Вери Лончар и Млађану Војту из гарнизона Шабац.

На крају свечаног дела седнице Скупштине настављено је дружење учесника Скупштине. **Симо Станкић**

Људи поред нас:
Никола Крстић

УНУК И ДЕДА НА ИСТОЈ КАРАУЛИ

Никола (Витомира) Крстић, пензионисани заставник прве класе, двадесет пет година је пензији, али стално је у покрету и веома активан у друштвено-политичком животу у својој месној заједници. Рођен је 5. децембра 1937. године у Бивољу, општина Крушевац. Малу матуру завршио је у родном месту где је живео до одласка у војску.

На одслужење војног рока отишао је 1957. године у гарнизон Сурдулица. После обуке прекомандован је у гарнизон Госпић, одакле је као одличан војник упућен на курс за десетара везе у гарнизон Карловац, који успешно завршава и враћа се у Госпић где прима дужност командира радио одељења. При крају војног рока пријављује се на конкурс за школовање за командира у граничној јединици. Конкурисао је и бива примљен на полугодишње школовање у Школски центар у Билећи - трећа класа слушалаца. Школовање успешно завршава, производе га у чин водника и распоређују на службовање у скопску граничну бригаду, у 19. гранични батаљон у Дебру.

Био је командир карауле „Војиновић“ у Жировници, затим командир карауле „Ђурић“ у селу Танушај, командир карауле „Баниште“ и „Отишани“.

Његов деда Александар Цвета-

Ускоро ће 50 година од њиховог првог сусрета на граници:
Миљана и Никола

новић био је граничар у Жировници после I светског рата. Судбина је хтела да и Никола, његов унук буде граничар после Другог светског рата у истој Жировници.

Провео је најбоље године живота на граници с Албанијом од 1959. до 1965. године. Оженио се Миљаном Голешки из с.Баништа – Дебарска Бања. Има две ћерке и три унука.

Службовао је у гарнизонима: Пожаревац, Смедеревска Паланка и Крагујевац. Завршио је прекувалификацију за административну и финансијску службу. Отишао је у превремену пензију 31.12.1987. године из гарнизона Крагујевац у чину заставника прве класе.

Крајем ове године обележава 25 година пензијског стажа и 50 година брака.

Иначе Никола је веома активан у друштвеном животу Месне заједнице „Бивоље“, члан је УВПС али и удружења цивилних пензионера. Председник је месног удружења бораца НОР-а.

А. Симоновски

СУСРЕТ СТАРЕШИНА ИЗ „МАРШАЛКЕ“

Шести сусрет старешина бивше ЈНА из касарне "Маршал Тито" из Загребa већ постаје традиција. На незаборавна дружења долазе сви - старешине, војници, цивилна лица, генерали, официри, војници. Сви пуни само лепих успомена из ове касарне. На Новосадском дружењу било је око шездесет, а следећи сусрет је идуће

године у Београду.

На овом, шестом сусрету, у Новом Саду, опет су се срели многи пријатељи и колеге и подсетили се старих добрих времена, попричали о породици, здрављу, условима живота. А највише је било веселја уз добру музику и песму.

Иницијатива за ове сусрете припадника из "Маршалке" потекла је од Шапчана: Пекмезовића, Лазића и Драгутиновића.

Илија Драгутиновић, Шабац

Са свечане Скупштине Градске организације УВПС Краљево

ПОДРШКА И ОД КОМАНДЕ

Поводом 19.годишњице постојања Удружења војних пензионера Србије у Краљеву је 6. новембра 2012.године, у Клубу Војске Србије, одржана свечана Скупштина Градске организације УВПС Краљево, којој припадају и месне организације Врњачке Бање, Рашке и Новог Пазара. Градска организација Краљево је годинама у самом врху у Србији по проценту КВП учлањених у Удружење око 93%.

Отварајући Скупштину, којој је присуствовао велики број чланова, председник Градског одбора УВПС Краљево Цветан Стаменковић поздравио је госте: председника УВП Љубомира Драгањаца и председника ИО УВПС Зорана Вучковића, команданта 2.бр КоВ Милића Станића, представнике сродних организација из града Краљева, представнике УВПС из Чачка и Крушевца, управника Гарнизонске амбуланте Краљево и захвалио се члановима на великом одзиву.

Подносећи извештај о раду органа Скупштине између два заседања, председник је

истакао велике напоре који су учињени у циљу пружања помоћи најугроженијим члановима и поступку око остваривања закинутих права корисницима војних пензија без обзира да ли су чланови Удружења или нису. Посебно се захвалио на бољем односу команде 2.бр КоВ према војним пензионерима у поређењу са ранијим годинама, што се види и кроз чињеницу да је Удружењу поново уступљен радни простор у Клубу ВС.

Командант 2.бр КоВ, пуковник Милић Станић је у свом обраћању Скупштини пожелео успешан рад и обећао још већу подршку Команде у наредном периоду.

Обраћајући се присутнима, председник УВПС Љубомир Драгањак је истакао све

горуће проблеме који се односе на војне пензионере и детаљно објаснио на који начин органи УВПС те проблеме покушавају да реше и на какве све препреке у тим настојањима наилазе. На крају је упутио чланове на који начин да се лично боре за остваривање својих ускраћених права а да се при

том не излажу беспотребним финансијским издацима.

У другој тачки дневног реда прочитане су одлуке и уручена признања најзаслужнијим члановима УВПС Краљево поводом 19.годишњице УВП Србије.

Главни одбор УВПС доделио је Плакету Душану Самарџићу, Захвалницу Радиши Лекићу а књигу Младену Прибојцу, док је Градски одбор УВПС Краљево доделио Захвалнице Геронтолошком центру Матарушка Бања, Општинском одбору СПС Краљево, госпођи Мирјани Вучетић и господину Филипу Миловановићу предузетнику из Тополе.

Јован Симић

ДАН ОСЛОБОЂЕЊА НОВОГ САДА

У оквиру програма обележавања 9. новембра, Дана ослобођења Новог Сада у Првом светском рату и Дана 1. бригаде Копнене војске, градоначелник Новог Сада Милош Вучевић, у пратњи команданта бригаде бригадног генерала Ђокице Петровића, посетио је Команду бригаде и обишао Спомен собу јединице.

Након кратког упознавања са историјатом ратова, борби и опстајања војски на простору Новог Сада, традицијама које негује јединица и разгледања изложбене поставке, делегација 1. бригаде, са бригадним генералом Петровићем на челу, и градоначелник Вучевић положили су венце и цвеће поред спомен плоче са уклесаним именима 204 борца, официра, подофицира и војника, припадника некадашњег Новосадског корпуса који су погинули током извођења борбених дејстава од 1991 до 1992. године.

-Не смемо, и никада, и никоме нећемо дозволити да заборави све оно што су припадници наших војски, од 1918. године до данас, учинили за град и грађане Новог Сада, и никада се нећемо стидети наше борбе. - рекао је, клањајући се сенима ветерана, Милош Вучевић градоначелник Новог Сада.

Почаст ратницима, пред спомен плочом, поред осталих, одали су и представници Српске православне цркве.

Будимир М. ПОПАДИЋ

Шабач

ГОДИШЊА СКУПШТИНА

Шабачка организација војних пензионера строго се придржава утврђених рокова свога рада. Сваке године, крајем октобра, одржава своју годишњу Скупштину. Тако је било и овог октобра, по деветнаести пут од свог оснивања.

На овој годишњој Скупштини највише до сада дошло је чланова да лично чују шта је Удружење радило током протекле године, и највише докле смо стигли са захтевима за остваривање права на 11,06 % заосталог повећања пензија.

Председник организације Ђорђе Момчиловић и председник Надзорног одбора Милан Бркић поднели су исцрпне извештаје на које нико од присутних није имао примедбе. Потпредседник Извршног одбора УВПС Слободан Пејовић обратио присутнима и изнео тренутну ситуацију - какве мере предузима УВПС да се заштите интереси војних пензионера.

Деветнаестој годишњици шабачке организације присуствовали су и драги гости из УВП Лознице, Сремске Митровице и Руме, представници гарнизона, СУБНОР-а, Удружења резервних војних старешина и градски пензионери.

Скупштина је завршила рад уручивањем захвалница својим члановима и представницима других структура који сарађују са шабачким војним пензионерима - Илији Путици, Милицу Бањак, потпуковнику Синиши Маринковићу, др Николи Пешићу, заставнику Зорану Пашићу и новинару радио Шапца Боголику Перићу.

После свечаног дела настављено је дружење уз пригодан ручак, музику и песму.

Стеван Стојановић, Шабач

Из рада УВП Сомбора

СОМБОРСКИ РЕЦЕПТ

Градска организација Сомбора са три Месне организације, у Апатину, Оџацима и Кули, 540 чланова, уважавање у средини и редовно високе оцене рада, садашња је слика сомборског Удружења војних пензионера.

Током протекле године, након улагања вишегодишњих напора и уз пуно разумевање садашње градске власти, по речима Саве Дринића, председника Гро УВП Сомбора, решен је и велики проблем простора чиме су увелико олакшани рад и деловање

Остојића команданта Центра.

„Војне пензионере и Удружење доживљавам као саставни део свог колектива. Остварили смо здраву комуникацију која није само протоколарног карактера, она је садржајна и, што је најважније, конкретна - наглашава потпуковник Остојић додајући како сарадња ипак зависи од људи, а садашњи челни човек Удружења поседује и енергију и снагу да се избори за статус војних пензионера, како у граду, тако и шире. Такво размисљање и атмосферу, када је

реч о сарадњи Центра са Удружењем, командант Остојић преноси и на своје потчињене. Како каже, сви ће они једнога дана бити војни

Потпуковник Лазар Остојић и Саво Дринић

Удружења. И не само то. Град је, уважавајући понуђене планове активности, Удружењу доделио и одређена финансијска средства. Сава у шали каже како је Удружење „ушло на буџет града“, што је веома учврстило везу и сарадњу са градским структурама власти. И сам градоначелник Немања Делић веома је чест и радо виђен гост у војнопензионерском кругу.

Како су на овом простору живеале и касније расформиране три бригаде Војске Србије, 12. механизована, 36. оклопна и 975. Ваздухопловни наставни центар, чије се традиције чувају и негују, повода за дружења, поред оних званичних са дневним редом, увек постоји.

Брига и пружање несебичне помоћи породицама најугроженијих чланова, борба за решавање 32 случаја чланова без коначног решења стамбеног питања представљају најважније правце у деловању Удружења. Поред тога нису занемарени ни заједнички сусрети, дружења и излети којих је било и током ове године.

Сигурно би рад Удружења био у великој мери отежан да, по речима Дринића, нема изузетне сарадње, пуног разумевања и помоћи Команде Првог центра за обуку смештеног у касарни „Аеродром“ и, посебно, потпуковника Лазара

пензионери и ако се не буду тако понашали шта тада могу у будућности очекивати од својих наследника.

Оба наша саговорника оцењују како су вероватно ретки примери тако изузетне сарадње између Удружења, команде гарнизона и војне јединице. Овакву оцену у више наврата, по наводима Дринића, истакао је и председник Гло УВПС Љубомир Драгацац. Управо из тих разлога и не чуди што је Команда Првог центра за обуку добитник једног од највиших признања, Плакете УВПС.

У оквиру Центра стационирана је и амбуланта за примарну здравствену заштиту на чији рад, за разлику од многих других средина, нема ама баш ни једне једине примедбе.

У Првом центру за обуку планирају и садржајно и просторно уређење Спомен собе која ће бити допуњена експонатима везаним и за јединице ВС које су лоцирале на овим просторима у чему ће свој несебични допринос дати и чланови сомборског Удружења војних пензионера.

Готово свакодневни међусобни контакти челних људи Гро УВП, Првог центра за обуку, али и градских структура Сомбора свакако могу бити, показује то пракса, најбољи рецепт за рад.

Будимир М. ПОПАДИЋ

ГРАДОНАЧЕЛНИК И КОМАНДАНТ С ВОЈНИМ ПЕНЗИОНЕРИМА

На иницијативу Градског одбора УВПС Сомбор и Месне заједнице Растина организован је једнодневни излет војних пензионера. Позив је упућен и Команди гарнизона Сомбор као одличном сараднику УВПС. Командант гарнизона потпуковник Лазар Остојић радо је прихватио позив и лично присуствовао дружењу са групом официра. Својим присуством скуп је увеличао и градоначелник Сомбора Немања Делић. Село Растина је на самој граници и у њему живе потомци славних солунских бораца. У ово село су се 1922. године населили солунски добровољци. Програм посете је био обиман и тачно одређен. Професор Стеван Делић одржао је предавање о селу, о мештанима села који су 1941. године, доласком фашиста, интернирани у логоре у Мађарској. Многи се никада нису вратили у своју Растину.

Домаћин Јово Вукобратовић дочекао нас је испред месне заједнице са погачом и солју. Затим смо положили цвеће на споменик погинулим солунским борцима и погинулим жртвама фашистичке окупације. Домаћин нам је омогућио и посету рибњаку где су пекароши испробали своју срећу. Под покровитељством Градског одбора УВПС, први пут је организовано такмичење у кувању рибљег паприкаша. Такмичило се дванаест такмичара војних пензионера и припадника војске. Први је био Илија Вукобратовић, други Зоран Суботић а треће место заузео је Милош Влашкалић. Дружење ће остати у лепом сећању свим учесницима а домаћин је изразио жељу да дружење постане традиционално. На крају је изјавио да оволико официра и подофицира у месту није било још од 1922. године.

С. Д.

ЧЕТВРТО ДРУЖЕЊЕ ВЕТЕРАНА

У организацији Градског одбора УВПС Сомбор, у Дому ученика одржано је Четврто дружење ветерана 12. пбр формиране у Осијеку 1968. године. Јединица је наставила традицију славне 12. славонске бригаде. Формирана је 1977. године а одликована је Орденом народног хероја.

У рату 1991. године бригада је извршавала постављене за-

датке и 1992. године предиспозирана у Сомбор.

Због трансформације Војске бригада је угашена 30. септембра 2004. године.

Четвртм дружењу одазвало се деведесет ветерана међу којима и некадашњи команданти јединице Митар Симић и Лука Р. Лукић

Дружење је протекло у пријатној атмосфери уз подсећање на време активне службе.

Следеће дружење заказано је за октобар месец 2014. године.

Саво Дринић

Крушевац

САРАДЊА ДВА
ФОНДА

Четврта група Фонда за СОВО Крушевац у саставу: руководиоца групе потпуковник Ацо Чубрановић, референт Владимир Гајић и рачуновођа-оператор Зоран Јанићијевић, има веома добру сарадњу са ПИО РС – Филијалом у Крушевцу, тачније са начелником Верцом Миленовић, а посебно са контролором Радетом Петровићем. Та сарадња са Филијалом почела је малтене десетак дана након склапања Уговора о преузимању обавеза Фонда за СОВО (1.12.2012. године).

Захваљујући таквој сарадњи IV група је дописом обавестила Општински одбор УВПС Крушевац, а они своје чланове, о правима која КВП могу остварити преко Филијале Фонда ПИО - право на новчану надокнаду за телесно оштећење, надокнаду за туђу негу и помоћ, надокнаду за погребне трошкове, остваривање права на породичну пензију и поступак за добијање преписа основног Решења о личној или породичној пензији, као и препис Решења о усклађивању пензије из 2007. године.

Четврта група Фонда за СОВО У Крушевцу, са руководиоцем групе, потпуковником Ацом Чубрановићем на челу, веома активно ради на дистрибуцији и овери здравствених књижица. Скоро сви војни пензионери и чланови њихових породица, на територији Расинског округа су правремено обавештени о потребној документацији за преузимање нових здравствених књижица.

На територији Крушевца, Трстеника, Александровца, Бруса, Ћићевца, Варварина и Ражња има 901 војни осигураник, од тога 409 старосних, 307 породичних и 185 чланова породице.

При реализацији овог тежишног задатка IV група Фонда СОВО имала је велику помоћ од стране Општинског одбора УВПС Крушевац, као и од особља амбуланте, где се налази и просторија за рад ове групе.

Подела здравствених књижица почела је 25. јула 2012. године и врши се и даље. Укупно је до сада попуњено 885 образаца ПЗО-1;2, а од стране Фонда за СОВО урађено је 864 нових здравствених књижица. Уручено је 697 или 80%, а није уручено 167 књижица. Део здравствених књижица није уручен због техничких неисправности (погрешан ЈМБГ, име и презиме, адреса).

„Наведене тешкоће биће превазиђене заједничком акцијом IV групе Фонда СОВО, Општинског одбора УВПС Крушевац и особља амбуланте, како би у што краћем року извршили поделу преосталог броја здравствених књижица“, рекао је руководиоца групе потпуковник Чубрановић и нагласио да су и поред наведених потешкоћа задовољни динамиком поделе здравствених књижица.

Пошто идентификационе картице нису урађене (због недостатка репродуцијабилног материјала), IV група Фонда СОВО ће благовремено обавестити све војне осигуранике о њиховом преузимању.

А. СИМОНОВСКИ

СУСРЕТ ПРИПАДНИКА
24. КЛАСЕ ВА КоВ

На прослави 40. годишњице од завршетка 24. класе ВА КоВ у Београду, 20. октобра 2011. године, у кино сали Војне академије, између осталог, донете су две важне одлуке: да се приступи изради Монографије 24. класе (која би требало да се заврши до 2016. године, када је наредно окупљање класе и прослава 45. годишњице) и да се сусрети класића могу организовати сваке године, по подручјима.

Иницирани том одлуком Организациони одбор са генерал-мајором Стојаном Марковићем, на челу, припремио је и реализовао дружење

официра 24. класе ВА КоВ са подручја југоисточне Србије.

Скуп је одржан у Дому Војске у Нишу, 9. новембра 2012. године. Испред Организационог одбора прошлогодишње београдске прославе скуп је присуствовао генерал-мајор Стојан Ђукић.

Након извршене прозивке и одавања поште преминулим друговима 24. класе од задњег сусрета у Београду, председник Организационог одбора, генерал-мајор Стојан Марковић, поздравио је присутне официре, захвалио се на одзиву, пожељео им пријатан боравак и дружење, као и добро здравље, личну и поро-

дичну срећу. Затим је представио личну карту Ниша и подсетио присутне колеге на историју града Ниша.

Генерал-мајор Стојан Ђукић у кратким цртама саопштио је анализу прошлогодишње прославе у Београду. Изнео је да је активност прошла изузетно добро, али је набројао и пропусте који су се десили. У свом излагању мало дужи се задржао на проблемима који се јављају око израде монографије, да неке старешине и после годину дана нису доставили своје податке по упитнику и да ће бити проблема са подацима преминулих старешина. Међутим, закључио је да динамика израде Монографије иде по плану и да ће иста бити завршена како је договорено.

Скупу је присуствовао 27, од укупно 47 позваних класића.

Дружење је настављено у ресторани Клуба Војске где је био организован ручак. Дружење је протекло у веома пријатној атмосфери, као и увек кад се класићи састану.

Договорено је да се састамо следеће године, у октобру, али није одлучено да ли у Нишу, Лесковцу или Пироту.

А. СИМОНОВСКИ

Из Удружења војних
пензионера у ЦГ
СОЛИДРНОШЋУ
ПРОТИВ КРИЗЕ

Главни одбор Удружења војних пензионера у Црној Гори, посебно брине о старим, болесним, изнемоглим и усамљеним корисницима војне пензије и пружа им одређену помоћ.

Комисија Главног одбора за доделу једнократне бесповратне новчане помоћи донела је решење да се за 15 породица додели новчана помоћ у износу од 100 до 150 евра.

Помоћ је додијељена породицама са малим примањима, које су без стана или су

имале смртни случај у породици.

У овој години до сада је 45 породица добило новчану помоћ, а до краја године добиће је још двадесетак породица.

Средства за ову врсту помоћи издавају се из чланарине. Она није велика, али пензионери од ње могу дјетету купити књиге за школу или огрев за зиму.

Осим ове помоћи, у просторијама Удружења пружа се правна помоћ и могу се добити све врсте образаца потребних пензионерима за остваривање њихових права.

Корисници војне пензије задовољни су радом Удружења на пружању помоћи јер, имају осјећај да у овом времену економске и моралне кризе још није изумрла другарска, братска и војничка солидарност.

Радивоје Здравковић

Лозница

ИЗЛЕТ У ЗАСАВИЦУ

Градски одбор УВПС Лозница, 11. новембра 2012, организовао једнодневни излет својих чланова у Засавицу, познати специјални резерват природе. Резерват се протеже у захвату реке Засавице у дужини од око 33 км. По пристизању у резерват, са основним карактеристикама и важним подацима Засавице упознао нас је стручни сарадник и истраживач Михајло Станковић.

У склопу посете Засавици, чланови Удружења посетили су споменик Зеки Буљубашу и палим ратницима у Првом српском устанку који се налази у селу Равње, општина Сремска Митровица. На крају званичног дела екскурзије, у сарадњи са члановима Градског одбора УВПС Сремска Митровица, организовано је дружење, уз такмичење у шаху, пикаду и другим играма.

Симо Станкић
Фото: Тришо Живкоћ

Обележена 19. годишњица оснивања ОО УВПС Чукарица

ИШЧЕКИВЊЕ ПРАВДЕ

Општинска организација Удружења војних пензионера Чукарица – Београд, свечано и радно обележила је 5. 11. 2012. године 19. годишњицу свог постојања у просторијама Месне заједнице “Бреза” /Церак/.

Овом добро посећеном скупу присуствовали су и бројни гости из УВПС и локалне самоуправе: председник Извршног одбора ГО УВПС Зоран Вучковић, са чланом ИО др Чаславом Антићем и Милетом Глумцем, председник ОО УВПС Раковица Милорд Колашинац и председник УППС Чукарица-Раковица Драгић Кршљанин, затим председник градске општине Чукарица Зоран Гајић, са чланом Општинског већа Милутином Милинковићем, представници градске и општинске организације резервних војних старешина Србије Давид Марковић и Драган Јелачић, управница Истурене амбуланте Церак др Душица Перовић и други.

Отварајући скуп председник Општинске организације УВПС Зоран Јанковић поздравио је све присутне и захвалио гостима што су се одзвали позиву, а затим је сажето указао на значајније моменте који су у протеклом периоду обележили живот и рад ове општинске организације. Посебно се осврнуо на проблеме и тешкоће са којима се корисници војних пензија сусрећу од времена завршетка ратних дејстава на простору бивше СФРЈ до данас, по чев од неоправданог идеолошког етикетања, преко измена законске регулативе

којом су знатно сужена или укинута бројна права из области социјалног осигурања, затим одуговлачења у решавању питања тзв. малог дуга и непризнавања права на усклађивање пензије за 11.06% од 1. 1. 2008. године, недовољно ефикасног решавања стамбених питања војних пензионера, посебно војних бескућника и др.

Упркос свему, закључио је Јанковић, ова општинска организација реализује у целини програмска опредељења Удружења, као и своје планске активности, напоменувши и то да поред појачаног ангажовања и даље нема значајнијег напретка по питању омасовљавања чланства, на чему ће се посебно радити у наредном периоду.

Председник ИО ГО УВПС Зоран Вучковић поздравио је скуп и пожелио још успешнији рад у наредном периоду, додајући да га посебно радује то што је сарадња са органима локалне самоуправе и сродним организацијама на терену у видном успону.

Скупу се пригодним речима обратио и председник ГО Чукарице Зоран Гајић, који је, поред осталог, истакао да ће ова општинска организација УВПС и корисници војних пензија увек имати искреног пријатеља у Градској општини Чукарица, додајући и то да је дужност свих да поштују војну традицију и врлине наших ратника и да треба сви да се са својих позиција залажу за мир и слогу. Завршио је тиме да је као учесник у ратним дејствима на простору бивше државе и емотивно везан за одбрану земље и да и у том смислу пензионисане војне старешине уживају његово поштовање, што су присутни поздравили бурним аплаузом.

Заслужним појединцима на овом скупу уручена су признања Удружења: Плакета УВПС додељена је председнику МО УВПС Чукаричка Падина Бориславу Пејићу, новчана награда припала је Милану Недићу, књига је додељена Слободану Бојовићу, док су захвалнице додељене Миодрагу Арсићу, Драгану Васојевићу, Миленку Роговићу и управници Истурене амбуланте Церак др Душици Перовић.

Овај, по свему успешан скуп, завршен је пригодним коктелом, а разговор са гостима и присећања некадашњих класића и ратних другова, а сада комшија у војним насељима на Чукарици, отегли су се до поподневних сати.

М. Милошевић

Делегација Секције која је положила цвеће на Титов гроб 4.11. 2012.

70 ГОДИНА ОД ФОРМИРАЊА ПРАТЕЋЕГ БАТАЉОНА

Припадници Секције која поставља и негује традиције Пратећег батаљона и Гардијске бригаде ЈНА свечано и радно обележили су велики јубилеј, седамдесет година од формирања батаљона и шездесет осам година од формирања бригаде. Батаљон је формиран Одлуком врховног команданта Јосипа Броза Тита 4. новембра 1942. године у Босанском Петровцу. До ослобођења Београда 20. октобра 1944. године кроз батаљон је прошло више од 600 бораца, од којих је 108 положило свој живот. За народне хероје проглашено је осам припадника батаљона, од којих је жив само Велимир Вецо Радичевић. Указом председника републике батаљон је одликован Орденом народног хероја Југославије. Почетком новембра 1944. формирана је Гардијска бригада чије је језгро чинио Пратећи батаљон.

У циљу неговања традиције Батаљона и Бригаде 12. маја 1981. године формирана је Секција бораца, потомака и поштовалаца ових јединица, која успешно делује са преко 200 чланова, а очекује да јој се прикључе и остали гардисти из Србије и шире.

Овогодишње обележавање овог јубилеја почело је полагањем цвећа на гроб врховног команданта Тита у Кући цвећа, које су положили пензионисани пуковник Мишо Лемајић, борац Пионирске чете и једини живи учесник у рушењу мостова и изградњи чувеног импровизованог моста преко Неретве у IV непријатељској офанзиви у марту 1944, пензионисани потпуковник Ђујка Раденов, борац и болничарка бригаде, и пензионисани пуковник Миодраг Ђукановић, послератни старешина у бригади.

У хотелу „Бристол“ приређен је свечани ручак на коме је председник Секције генерал у пензији Бранко Гајић поздравио присутне и укратко подсетио на борбени и послератни пут ових јединица, а додељена су признања најзаслужнијим члановима Секције.

Бурно поздрављен, присутне је поздравио командант Гарде Војске Србије бригадни генерал Миломир Тодоровић, који је у знак добре сарадње и активности, Секцији доделио Велику плакету Гарде ВС.

Милош Чавић

ПЛАКЕТА

Поводом Дана Удружења војних пензионера Србије, Општински одбор УВП Обреновац уручио је Плакету УВПС представницима почасне чете града Београда - за крајње професионалан и одговоран однос приликом последњег испраћаја преминулих војних пензионера.

М.Ц.

Операција „Олуја“ припремана је уз помоћ пензионисаних америчких официра удружених у посебну организацију под скраћеним називом МПРИ (Militari profenešel persorsing ink). Кад се то зна није чудно што је за председника Апелационог суда у Хагу на суђењу Готовини и Маркачу, који су на првостепеном суду били осуђени за „удружени злочиначки подухват“, постављен амерички судија Теодор Мерон. Могло се и очекивати да је он и постављен за председника тог судског већа да би одлучујуће утицао на доношење ослобађајуће пресуде хрватским генералима, јер би у супротном испало да Американци суде и себи за „удружени злочиначки подухват“, пошто се зна колико су и они били „удружени“ у припремама „Олује“.

Нису они, дакле, ослободили Готовину и Маркача од злочина над Србима у Крајини, него себе и хрватску државу са којом, вероватно, имају и даље планове, као и са Косовом, у реализацији својих интереса у региону и преко њега даље у Азији.

Геноцидни злочин протеривања Срба из Крајине није плод само актуелног хрватског вођства, него финале реализовања геноцидне идеје те врсте започете уочи и за време Другог светског рата.

У јавности је мање обраћена пажња на чињенице да је Хрватска извршила агресију на БиХ. И прву и последњу војну акцију у нападу на српско становништво у БиХ извела је управо хрватска војска. Прву је извела у Сијевковцу (код Брода) још 1992. године, а другу на Мркоњић Град 1995. Зато цинично звуче речи да је Хрватска водила „обрамбени домовински рат од агресије србчетника“. Такође је велика обмана и домаће и светске јавности када се оправдава и сваке године прославља „победа у домовинском рату“, а не спомињу грозоте и злочине који су нанети српском становништву и њиховим насељима у том грађанском рату.

Хрватска провоцирала рат

Нема сумње да је основна идеја хрватских поглавара на челу са Фрањом Туђманом била да се Срби дефинитивно протерају са простора авнојевске Хрватске, пошто то није у потпуности остварено у време НДХ и Анте Павелића, упркос осведоченом геноциду над српским народом у Другом светском рату. Једна од потврда те идеје је и говор Туђмана на Тргу Бана Јелачића када је Хрватска примљена у чланство ОУН. Тада је он отворено признао: „Рата не би било да га Хрватска није жељела, Али, ми смо процијенили да само ратом можемо изборити самосталност Хрватске. Због тога смо и водили политичке преговоре, а из тих преговора смо формирали своје оружане јединице. Да то нисмо тако радили, не бисмо дошли до циља“.

Прва раговања америчких званичника на ослобађајуће пресуде хрватским генералима су била да влада и

Олуја“ је смишљена управо да би отерала Србе са вековних огњишта

Хрватска „Олуја“ кроз призму докумената

ЗАВРШНИЦА ГЕНОЦИДНЕ ИДЕЈЕ

Цинично звуче речи да је Хрватска водила „обрамбени домовински рат од агресије србчетника“. Такође је велика обмана и домаће и светске јавности када се оправдава и сваке године прославља „победа у домовинском рату“, а не спомињу грозоте и злочине који су нанети српском становништву и њиховим насељима у том грађанском рату.

Пише: др Станко Нишић

дипломатија САД није била упозната нити је помагала „Олују“, него да је у припреме била умешана само ЦИА и војска. Међутим, убрзо се огласио и тадашњи амерички амбасадор у Хрватској Питер Галбрајт, речима да „Америка не би одобрила Олују да Младић није претходно одрадио Сребреницу“!? рекавши: „Да Ратко Младић није наредио Сребреницу, ми не бисмо дозволили пад Крајине. Не бисмо дали зелено светло Хрватима за операцију „Олуја“. („Политика“, 23.11.2012, стр.5). При томе је изнео и податке о тадашњој пропаганди да Младић и Мартић после Сребренице спремају операцију и за Бихаћ, где би, како каже, било горе него у Сребреници.

Ипак је додао да би Туђман сигурно био осуђен у Хагу због оног што се догодило током и након „Олује“. Изнео је и неке друге детаље о њиховим намерама према Републици Српској када каже: „Да се Хрвати нису понашали онако како су се понашали, да нису чинили злочине, убијали цивиле и палили њихове куће, можда би пала и Бањалука. Вероватно би имали нашу прећутну дозволу да наставе са војном акцијом“!

Шта се из ових акција и намера може закључити него да је страни фактор био одлучујуће важности у припреми и извођењу акција и у Сребре-

ници (где су такође главну улогу одиграле стране обавештајне службе и њихови плаћеници) и да је потом „Сребреница“ послужила као повод да се проведе „Олуја“, али и да се угрози опстанак Републике Српске. Међутим, како да се оправда агресија хрватске војске на БиХ, ако је у Хрватској вођен „обрамбени домовински рат“? Како да се протумаче невинне цивилне жртве у Мркоњићу и другим местима у БиХ од хрватске војске, којима је заповедао и Анте Готовина?

Угрожавање опстанка Републике Српске

Из документованог приказа догађања и евидентних резултата хрватске олује, може се сагледати да је данашња „неовисна“ Хрватска успела у ономе у чему није могла ни НДХ 1941. године када је на својој страни имала Хитлерову Немачку, тј. да изврши у потпуности етничко чишћење Хрватске, користећи изоловану позицију српског народа у Крајини.

Срби у Крајини су прво чинили бедем против продора Турака у Аустро-Угарску и Европу, затим је са њима манипулисала Аустрија у борби против револуционарних преврата у Европи и у Првом светском рату, да би

их сустигао геноцид у Другом светском рату и присилни егзодус на заласку 20. века.

Та библијска трагедија Срба из Крајине догодила се у присуству снага УН задужених за безбедност нарочито малих и незаштитених земаља и народа. Истеривање Срба из Крајине реализовано је применом терора и психолошких притисака, рушилачким и злочиначким методама и на крају провођењем дуго припреманих војних операција праћених метлом злочиначког етничког чишћења остатака старог и изнемоглог српског становништва.

После свега што се догодило у кампањи хрватске олује остало је нејасно да ли су Европа и светски моћници па и УН, били у заблуди о Туђмановим намерама кад су помагали Хрватској да се насилним путем осамостали, вршећи при томе етничко чишћење срп-

Таласи српских селидби

ПОЛОВИНА НАРОДА ИЗВАН МАТИЦЕ

Срби су део оних европских народа, који су највише расејани по свету. Око четири милиона Срба у дијаспори сведочи, да их око 50 одсто живи и ради изван отаџбине. Највише Срба је исељено у Америку, а велики број их се налази у земљама западне Европе и новонасталим суседним земљама. Основни разлози одласка Срба у свет у прошлости били су економске природе, ратови и промена државног уређења, а у најновије време сецесија бивших југословенских република и грађански рат на простору претходне Југославије.

Свој завичај Срби су напуштали по невољи, било појединачно било групно у таласима. Велики талас сеобе Срба уследио је после Косовског боја 1389. године и пада Србије под турску власт 1459. године. Прва велика сеоба Срба на простор Панонске низије била је под вођством патријарха Арсенија III Чарнојевића 1690. године, када је Саву и Дунав прешло више од 200.000 Срба. Нова масовнија сеоба Срба на север уследила је у време Аустро-урског рата (1737) под вођством патријарха Арсенија IV. Сеоба Срба према Русији, због померања војне границе према југу, почела је половином 18. века. Тада су Срби населили простор око Дњепра у Украјини и своје ново станиште назвали Нова Србија.

Деведесетих година прошлог века покренут је нови талас избеглица из отцепљених република бивше СФРЈ, од којих су се многи упутили и у прекоокеанске земље, а знатан број прогнанника се оријентисао према матици. Само у последњих десет година XX века уточиште и привремени смештај у Србији нашло је око милион српских избеглица и прогнанника.

Прогон Срба из Хрватске не престаје

ПОВРАТНИЦИ НА НИШАНУ БОЈОВНИКА

Без објективног сагледавања прошлости и стварности не може бити говора о успостављању искрених односа сарадње и помирења између Срба и Хрвата, као и између других народа на Балкану који су географски упућени једни на друге, више него на оне ванбалканске силнике који у првом реду задовољавају своје интересе, нарочито тада, кад се препоручују као заштитници једног или другог балканског народа.

Последњи рат на простору Југославије унесређио је све народе те бивше заједничке државе. Најнесређенији су они људи који су остали без својих најмилијих и својих огњишта. Срби из Републике Хрватске и бивше РСР, након егзодуса 1995. године расули су се по читавом свету. Породице несталих и већине преживелих Крајишника углавном су избеглице у Србији и Републици Српској. Мало их се враћа у свој завичај у Хрватској.

Према извештају УНЦХР (Високог комесаријата за избеглице УН) из 1996. године, избеглих Срба из Хрватске било је око 300.000 у СРЈ и око 30.000 у РС. После „мирне“ реинтеграције Сремско-барањске области, у „уставноправни поредак РХ, у „тихом“ егзодусу (који још траје), до сада се иселило око 85.000 Срба.

Жртве рата у Хрватској су, међутим, много већих размера, јер многи од преко 400.000 прогнаних Срба умиру у избеглиштву и прогонству од

туге и бола за својим настрадалим рођацима и изгубљеним завичајем. Неизмерна је људска патња и психички бол стотина хиљада Срба који су остали без својих огњишта у до сада на Балкану невиђеном егзодусу након „Хрватске олује“ над Крајином. Да би преживелим Србима загорчали остатак живота у Хрватској је покренут кривични поступак за преко 25.000 Срба, да би од тога преко 21.000 било помиловано од кривичног дјела оружане побуне, а више од 5.000 оптужено, окривљено или осуђено за дела ратних злочина, које „Интерпол“ лови по белом свету. Дакле, ни већих губитника ни више „ратних злочинаца“ од Крајишких Срба.

Поред тога на делу су и стална застрашивања Срба повратника на своја огњишта у Хрватској. Како наводе извори „Ветитаса“ у последњих седамнаест година у Хрватској је убијено најмање седамдесет Срба повратника, а да ни један једини убица није откривен. Убиства се врше на разноврстане начине, а најчешће постављањем мина изненађења на улазима у

православна гробља, на њивама које повратници обрађују, у стогови-ма сена, у преосталим кућама.

Седамдесетпетогодишњи Момчило Шпановић који се вратио у своје село Крстињу код Војнића на Кордуну, претучен је и задављен на православној ускрс 2012. године. Пронађен је на кућном прагу са војничком поткапом у устима, а на глави му се нашла капа са петокраком, коју никад није носио. („Политика“, 10. 6.2012). Као оправдање пред европским мониторингом најчешћа оншалантна квалификација ових злочина од хрватске полиције је да се ради о самоубиствима!

ског становништва, или су тај проблем потценили и превидели, па, немајући интереса да признају своје грешке, настоје да поправе што се може. Докази за такву солуцију су појачани притисци на хрватску владу да омогући повратак српских избеглица у Хрватску и, макар под притиском из ЕУ, хапшење и суђење дела злочинаца над Србима у Хрватској.

Касмелеонство и туторство

Међутим, међународни арбитри се (још увек) не упуштају у суштину проблема хрватског национализма који се не може решити палијативним, ад-хок мерама притиска. Тај проблем се може само замаскирати пристајањем хрватског врховништва на делимичне уступке док се не постигну циљеви евентуалног прикључења Хрватске Европској унији. То је могућа варијанта јер је у хрватском искуству дубоко укорено касмелеонство и пристанак на туторство јачег. Постоји, међутим, опасност да се, због наследног слуганског менталитета, хрватска власт није и сама изродила у монструма, ко-

ји тежи да туторише слабијег од себе. Тиме се само потврђује народна мудрост која гласи: „добар слуга, зао господар“.

Логично би било закључити, да је Хрватској, уместо помоћи да постане регионална војна сила, за дужи период потребан строги надзор европских демократских институција, док се не охлади њена охолост и не стекне уверење да Хрватска истински прихвата различитости култура других нација у Европи, па и српског народа који поседује аутентичну културу и који се вековима борио и живео на простору Крајине.

Потврда односа моћника према родима Балкана јесте и начин решавања кризе на Косову и Метохији, Македонији и на целом југоистоку Европе где се плански премештају базе НАТО-а из западне Европе. Сведочи смо, нажалост, да се силиници не заустављају ни на тој линији, него своју моћ проширују и на цео евроазијски континент, конкретно у регион средње Азије, богат изворима енергената, где тек почињу веће турбуленције, страдања и миграције становништва.

Случај пензионисаног пуковника Тихомира Алавање

ПРИСИЛНИ СУЖИВОТ У НУЖНОМ СМЕШТАЈУ

„Ни после двадесет година нисам успео да надлежно убедим да је противзаконито, неморално и срамно држати две болесне породице у једном физички недељивом службеном стану. То је тешка злоупотреба службеног положаја и грубо кршење основних Уставом Србије и Повељом УН загарантованих људских права и достојанства“, каже Алавања који се после три и по године поново обратио Удружењу војних пензионера Србије за помоћ.

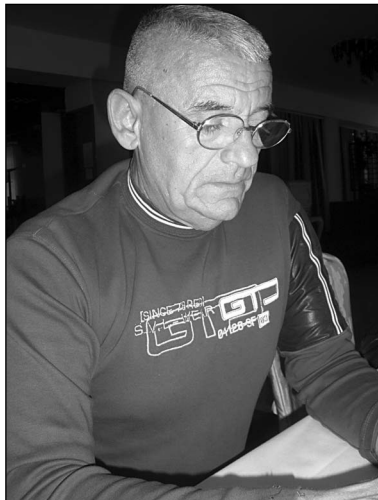
Пре три и по године у „Војном ветерану“ објављен је текст о пензионисаном пуковнику Тихомиру Алавањи чија породица, пуних шеснаест година, мимо своје воље, силом прилика, са још једном породицом живи у једном недељивом службеном војном стану у Новом Београду. Као у оно време кад је послератна власт „буржујским“ станарима додавала нове станаре, „чланове заједничког домаћинства“ и присиљавала их да заједно живе.

Пре тога Алавања се више од педесет пута обраћао Министарству одбране. Обраћао се Врховном војном суду, Уставном суду Србије, Врховном савету одбране, председнику државе, Скупштини, премијерима, министрима, начелницима, средствима информисања, познатим професорима и адвокатима, али све је било узалудно, као да су му се затворила сва врата света.

Решењем стамбене комисије од 22. марта 1993. године, њему је заједно са цивилним лицем на служби у војсци, Миланком Лазић, додељен нужни смештај у једном поткровљу, у Новом Београду. Пре усељења, док је Алавања био на ратишту, те две породице су остале на улици, па им је понуђено да потпишу изјаву - да ће заједно живети у једном стану, најдуже годину, док се не обезбеди нужни смештај за једну од њих.

Ових дана, Алавања је поново навратио у Редакцију „Ветерана“ испричавши нам да су сви његови покушаји да дође до правде остали узалудни. „Ни после двадесет година нисам“, каже, „успео да надлежно убедим да је противзаконито, неморално и срамно држати две болесне породице у једном физички недељивом службеном стану. То је тешка злоупотреба службеног положаја и грубо кршење основних Уставом Србије и Повељом УН загарантованих људских права и достојанства.“

Преко сто пута обратио сам се Министарству одбране, Тадићу Давинићу, Станковићу, Шутановцу и сада Вучићу. Пошто бивши министри и њихови органи нису хтели да реше мој проблем, обраћао сам се и Врховном војном суду тражећи заштиту и мишљење; обраћао сам се докторима права Батићу, Димитријевићу, професорима и чувеним адвокатима, разним одборима и комитетима, и сви су одговорили да је то противзаконито и да је то злоупотреба службеног положаја и кршење основних људских права и достојанства од стране Министарства одбране и државе Србије, а све сам то доставио и главним актерима у поменутом министарству.

Тихомир Алавања

Наиме, по нашим законима о становању не предвиђа се стварање сустанарских односа још од 23. јула 1959. године, а стан се може доделити само једном носиоцу ста-

нарског права. Са тим аргументима обраћао сам се влади, премијерима, министрима, Скупштини, који су то само прослеђивали у Министарство одбране против ког се жалим ево пуних 20 година. Обраћао сам се и највишим правним институцијама: ВВС, ВСС и Уставном суду Републике Србије, доказујући да су ми угрожена основна људска права, која су свима па и мени Уставом РС загарантована. Изненађујуће је да су сви одговорили да то није у делокругу њиховог рада.

После свега тога, био сам присиљен да потражим заштиту код УН, ЕУ и у амбасадама појединих земаља.

Ко су Носиоци злоупотребе? То су ранији министри одбране и они који су створили тај проблем пре 20 година, али и сви наредни руководиоци и правници који ни до данас нису пронашли начин да реше овај мој проблем. Злоупотреба службеног положаја огледа се у следећем. Почетком 1993, док су мужеви (по наредби), били на ратишту са својом војском и народом, тадашњи руководиоци су од наших обезглављених и незбринутих породица (које су остале на улици), изнудили потписе да пристају да један физички недељив стан деле са другом породицом, наводно као нужни смештај. А тај нужни смештај касније је преименован у службени стан, уз чврсто обећање надлежних да ће се породице раздвојити до краја те 1993. године.

За ових двадесет године било је сваких глупости, а једна од њих је и та да у једном службеном документу стоји податак да имам две супруге. То није обична грешка, није само површно у раду, него је реч о једном потпуном отуђењу администрације од људи која све што ради, ради механички и просто не види човека.

У јулу 1999. године, после низа међусобних окршаја који су се могли и трагично завршити, тадашњи начелник Генералштаба, уочавајући опасност од једног таквог неприродног и противзаконитог сустанарског односа, потписује наређење и одлуку да се ове породице морају хитно раздвојити до краја те 1999. године. Та наредба за неке по-

Удружење војних пензионера упутило преставку министру одбране

ПОТРЕБНО ХИТНО РЕШЕЊЕ ПРОБЛЕМА

Поводом случаја пензионисаног пуковника Тихомира Алавање, председник Удружења војних пензионера Србије Љзбомир Драгањац упутио је писмо министру одбране Александру Вучићу, са захтевом да се што пре реагује и помогне породицама које живе у тешким условима.

У писму, између осталог, стоји:

„Овом удружењу обратио се пуковник у пензији Тихомир Алавања са молбом да му помогнемо у коначном решавању стамбеног питања, односно у раздвајању сустанарства две породице, које живе у једном стану од 1993. године, на основу решења стамбеног органа са роком трајања од једне године.“

Јуна месеца 1999. године, начелник Генералштаба, својим актом, регистровао је да се двојно сустанарство раз реши доделом адекватних стамбених јединица, па како до сада овај проблем није решен, а важећим прописима није дата могућност сустанарског односа, молимо Вас да донесете одлуку о престанку важења оваквог начина коришћења стамбеног простора, а сустанаре Тихомира Алавању и Миланка Лазића раздвојити доделом адекватних станова.

Коришћење простора у једном стану од стране две породице 20 година, веома је тешко и нехумано, а често долази и до конфликта и свађа, па одлагање решења овог проблема може довести до трагичних последица.

Зато вас молимо да имате разумевања у решавању овог проблема у што краћем року“.

З. П.

роднице није извршена, ево, ни после тринаест година!

Две године после потписивања те наредбе, дешава се велика превара. Таквим, дуплим породицама, додељују се неизграђени и непостојећи станови у непостојећој згради. Мени додељују трособни за откуп, а сустанарки Миланки Лазић једноипособни службени, у истој - непостојећој згради...

Због афере око станова, у којој се налази и овај случај, покренут је поступак против Павковића и руководиоца у стамбеном органу, због злоупотребе службеног положаја, али Окружни суд у Београду га је, 2005. године, прекинуо због тога што се против Павковића водио поступак у Хагу, па су његови главни актери и сарадници остали некажњени, а њихови наследници нису ни до данас решили проблем.

Мени решење за трособни стан поништава ВСС (са осталим решењима) због жалбе једног заставника, док све остале структуре и решења по том основу остају до данас. Али, ВСС није поништио и одлуку о раздвајању породица до краја 1999... Стављају ме на редовну листу - нерешеног!? Покушали су 2005. да ми доделе неусловни, приземни и влажни стан, који због здравствених тешкоћа, нажалост, нисам могао да прихватим, а по новом правилнику ме следује овакав стан, што им је и било познато.

Дискриминација према мени огледа се у томе што нисам имао исти третман као и остали у групи, у томе што су ми спречавали откуп службеног стана и што су решење мог стамбеног питања условљавали са решењем за моју сустанарку која је тренутно на 350 месту у својој групи. Реч је и о дугогодишњем финансијском изнуравању и осиромашењу породица, којима су наметнуте високе дажбине (око 300 евра месечно) а противзаконито су им укинута отежани услови.

Преко Удружења војних пензионера Србије, код бивших министара, тражено је да се ова неправда исправи, породице раздвоје, и бодују као најугроженија група, али је све то остајало без одговора и решења.

Да апсурд буде већи, првом комшији, истом по чину додељују једнособан стан за проширење, док нас остављају у истом стану, што је несхватљиво.

Оно што посебно забрињава јесте однос бивших и садашњих колега, руководиоца и правника, према војним бескућницима, што немају никакав прихватљив план за решавање проблема пензионера бескућника, као да се чека да природа учини своје. Осим тога, за 20 година нису донели једину праву одлуку, а то је тренутно раздвајање међусобно угрожених породица.

Као старешина који је руководио корпусом, био сам са својим старешинама, војском и народом када је било најтеже. Научен сам реду и дисциплини, па не могу да схватим да су моје тадашње и садашње колеге неспособне да реше проблеме војних бескућника, брзо и ефикасно, без обзира на то ко их је створио. Како могу да се тако однесе према најугроженијој категорији војних пензионера кад знају да се и они сутра могу наћи у сличном положају?“, пита се пензионисани пукovníк Тихомир Алавања.

Забележио М. Петровић

Кров над главом наш насушни

НОВА ВЕРА У ПРАВИЧНО РЕШЕЊЕ

У време тешке економске и финансијске ситуације мало је породица војних пензионера које могу да се похвале да су задовољни квалитетом живота који живе. Тешко је измиривати све приспеле обавезе, обезбедити храну, платити лекове и лечење, а да не говоримо о неопходности да се помогне деци и унуцима који немају примања.

И поред тешке опште ситуације, велики је број породица које наведене оскудице стављају у други план, јер им је највећи проблем кров над главом. Није уопште тешко претпоставити да се ради о породицама војних бескућника. Иако невољно користе овај термин, он се ипак одомаћио у свакодневном, па чак и у службеном новогвору.

Реч је углавном о породицама војних пензионера које су дошле из бивших република СФРЈ. Док су мужеви извршавали борбене и друге задатке, супруге и деца су се сами

својевремено изјавио да су професионална лица у приоритету. А пензионери, додајемо ми, без крова над главом, могу и у планинска села. По свему судећи требало би поново да се одвојимо од своје деце и оставимо их на улици, као и почетком рата, деведесетих година. Страшно и да се помисли, а немоли и да се то и уради.

У неким градовима повремено се обави подела станова која буди наду. Али није мали број места где се свака нада већ одавно угасила. Такво је стање у мом Краљеву, где од 1991. године, када је била последња подела станова, није прибављен или сазидан ниједан једини стан, мада је тај град истовремено и један од највећих гарнизона у држави. У Краљеву живи близу 90 породица војних пензионера које немају никакав стан. Половина њих је своје молбе пребацила у друге градове, где сматрају да имају веће шансе. Највише њих определило се

за Београд, тако да се за стан у Краљеву определило укупно 44 пензионисаних лица без стана.

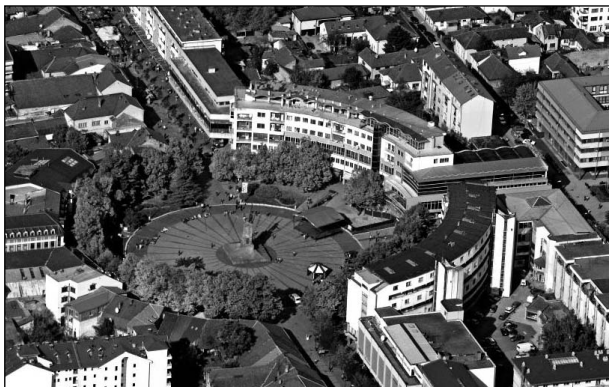
Део пензионера, међу којима и писац ових редова, определио се за кредит од 20.000 евра, који се даје као накнада дела трошкова становања и никако није бесповратни, како га упорно представљају. Кредит који се по истој основи додељивао професионалним припадницима Војске

није се тако називао. Нико од оних који су кредит добили не сматра да је то добро решење јер се мора додати још много новца да би се купио неки старији стан у граду или кућа у околним селима. Колико још пара треба створити за довођење у функцију таквих стамбених јединица? Очигледно је да то није право решење, али је изнуђено у безнадежности које је завладало у људима.

Недавна изјава новог министра одбране, приликом поделе кључева станова у Београду, да ће се у 2013. години наћи решење за проблеме војних бескућника, поново улива наду да ће се држава на правичан начин одужити овим људима.

Хоће ли нада поново бити лажна, остаје да видимо. Искрено се надам да неће.

Јован Симић

Да ли је Краљево у плановима за изградњу запостављено

сналазили, бежећи на безбедну територију. Велики је број оних који су остали без покуштва и целокупне имовине. Тежак живот у колективним центрима и туђим кућама и становима траје, ево, већ 21 годину. Истина је да су војне власти обећале приоритетно решавање стамбеног питања управо ове категорије старешина, али под условом да се одрекну свих права на станове које су поседовали у бившим републикама. Обаћаше и не испунише то, јер су резултати после оволико протеклих година веома скромни.

Мали је број станова који стижу за поделу, у односу на број заинтересованих лица, али је још мањи проценат стамбених јединица које се опредељују овој категорији људи. Бивши министар одбране је

Постати ратни злочинац је у данашњем свету релативно лако. Довољно је да вас тако означи америчка администрација и тај сте. Најближа станица Хаг, са својим судовима. Описаћу вам укратко како сам се нашао у тој ситуацији

Моје ратно злочинаштво је почело сасвим ненападно и невино. Чекао сам дуги ред са интересентима за потпис госпође Олбрајт. Аутограмијада се одржавала на првом спрату палате књига *Неолуксор*, а ја сам за бившу госпођу државну секретарку владе САД спремио поклон.

Документарни филм „Отето Косово“ са енглеским титлом, као и пар плаката. Обезбеђење ме је додуше упозорило да госпођа Олбрајт потписује само своју књигу а не неке плакате или фотографије, али са поклоном су ме пустили даље. Заједно са мном су били и моји пријатељи. Са њима сам се управо вратио са путовања по Косову, које је имало за циљ упознавање те српске покрајине.

„Госпођо Олбрајт, донео сам вам на поклон свој филм који сам снимео на Косову.“ Испрва осмех бивше министарке спољних послова, почео је полако да се криви у тренутку када сам извадио плакате. На њима су се налазили само фотографски мотиви из последњих ратова на Балкану. Поред стола, где су се књиге потписивале, нисам био сам. Било нас је петоро а плаката такође пет. Замолио сам госпођу Олбрајт да нам уместо књига потпише остала своја дела којима се прославила на Балкану.

Американци упропастили мир у Босни

На првом плакату су били мотиви из рата у Босни. Подсетили су нас на то како је америчка администрација у Босну довела цихад, и са Ираном координирала наоружавање и снабдевање 4000 муџахедина, којима се у то време био управо завршио „посао“ у Авганистану. Више од 98000 мртвих, мржња, као и етнички и верски очишћени простори средње Босне су коначан рачун овог рата. Следећи мотив су биле фотографије посечених српских глава, са којима су људи команданта Орића играли по Сребреници фудбал, пре него што је град од муслиманских злочинаца ослободила Војска Републике Српске. То што у САД тада стале на страну исламских фундаменталиста, дело је пре свега госпође Олбрајт, господина Клинтона и његове супруге. Тадашњи амерички амбасадор у Београду, на почетку босанског грађанског рата, вршио је притисак на вођу босанских муслимана Изетбеговића да откаже тек потписани Лисабонски споразум (Кутиљеров план), и тако упропасти мир у Босни на неколико дугих крвавих година. То је било дело тадашње америчке дипломатије.

На другом плакату је била приказана операција *Олуја*. Том приликом је из Хрватске, са својих вековних огњишта, било протерано 220000 Срба. Етничко чишћење огромних размера. Њени организатори до данас нису кажњени, а Срби на своју имовину не могу да се врате. Госпођа Олбрајт је тада, на тлу Организације УН, одвраћала пажњу тврд-

Вацлав Дворжак: „Како сам постао ратни злочинац“ ИСТИНА О МЕДЛИН ОЛБРАЈТ

Познати чешки редитељ и документариста, иначе потпредседник грађанског удружења „Пријатељи Срба са Косова“ изнео је светској јавности више аргумената о делатности бившег државног секретара САД за спољне послове, усмерене против Срба и мира на Балкану

њама о масовним убиствима у Сребреници, махала сателитским снимцима на којима су наводно забележене свежје масовне гробнице. Фотографије су до данас наводно тајне. Можда зато, да се госпођа Олбрајт не би додатно бламирала. На означеним местима, наиме, никакве гробнице нису биле пронађене. Само је, заправо, госпођи Олбрајт било потребно да на позорници ОУН, пред светом и америчким бирачима оправда припремано бомбардовање положаја војске босанских Срба, за које су босанске Потурице и међународни муслимански авантуристи били кратки. На заборавимо да је тада Осама бин Ладен био амерички савезник, и по свету путовао са пасошем муслиманске државе која се управо рађала у Босни и Херцеговини.

Приватне ратне фирме

Антисрпска пропаганда, измишљене масовне егзекуције цивила у Сребреници итд., требало је да одвуку пажњу од припреманог етничког чишћења у Хрватској, односно Крајини и Славонији. Оно је почело месец дана након ослобађања Сребренице под називом *Олуја*. Операција је тада стручно припремано и руководило неколико десетина америчких официра, који су од стране владе САД били привремено пензионисани како би могли да ступе у службу приватне ратне фирме.

Испланирали су и са хрватском војском извршили геноцидни напад на хрватске Србе. По завршетку овог „цоба“, војска Сједињених држава их је опет примила назад на њихове раније функције, у исту платну категорију. На овај начин су режисери тог гнусног чина избегли непријатна питања новинара у Конгресу.

Трећим плакатом смо желели да госпођу Медлин, рођену Корбел подсетимо на њену срамну улогу у агресији против оснивачког члана Организације Уједињених нација – Југославије. Бомбардовање, које је њен пријатељ Хавел назвао „хуманитарним“, значило је не само кршење Повеље ОУН већ и Вашингтонског уговора (Повеље НАТО). Олбрајтова је у функцији министарке

Некада недодирљива Медлин Олбрајт суочила се са људима који су јој у лице рекли истину

спољних послова САД грубо погазила међународно право, што представља тежак међународни злочин. Мртва српска деца, људи погинули у возовима, аутобусима и избегличким колонама за госпођу Олбрајт су представљали „коллатералну штету“ њене „хуманитарне“ агресије.

Насилно прецртавање граница

На четвртм плакату је приказано отимање две јужне српске области – Косова и Метохије – и поклањање ове територије албанској наркомафији. Једна од фотографија бележи заљубљени поглед госпође Олбрајт упућен Хашиму Тачију, данашњем „косовском премијеру“. Шмекер је, свака част, госпођи Олбрајт се не чудим, али такође је у питању и тражени терориста у међународним размерама, који је основано осумњичен за трговину људским органима отетих и поубијаних становника Косова и Метохије. Тако барем стоји у извештају Дика Мартија који је изнесен у Савету Европе. Госпођа Олбрајт је и тада, 1999. године водила америчку дипломатију а њене дипломате су трагале за било каквим изговором за напад на Југославију. На крају је то био инцидент у Рачаку, догађај инсцениран уз помоћ терористичке организације УЧК. Њу су додуше НАТО окупатори, након заузимања Косова и Метохије, одмах забранили, али њени чланови укључујући командни кадар, заузели су места у влади, парламенту, политичким странкама, војсци, полицији. И тако, у складу са тиме, данас изгле-

да Косово. Пре недељу дана сам се са пријатељима вратио са Космета те можемо да реферишемо. Отцепљење Косова, насилно прецртавање европских граница без сагласности држава којих се то тиче, без сагласности ОУН је следећи међународни злочин који би верни читаоци сабраних дела Олбрајтове требало да имају у виду. Уосталом, реците, неће ли се цена њеног потписа повећати сазнањем да потписана, није само славна дипломаткиња, мила земљакиња и вешта списатељица, већ исто тако и познати ратни злочинац који своје злочине лукаво скрива иза „борбе за људска права и слободу“.

Ратни профитер

И још пети плакат – трешња на торти. Госпођа Олбрајт је заједно са братом првог именованог протектора окупираног Косова др Кушнера, основала компанију ИПКО. Нечасним методама, уз помоћ бивших чланова УЧК, елеиминисали су са тендера конкуренцију, формирали мрежу мобилне телефоније на Косову, а пре него што су фирму продали, косовској полицији су наложили да уништи другу конкурентску фирму мобилне телефоније како би подигли цену своје фирме. Добит за Олбрајт Груп је, према албанским новинама Коха Диторе, износила 200 милиона долара, за госпођу Олбрајт – пет одсто од те цене. Сасвим лепа награда за ноторно кршење међународног права и ратно хушкање.

Реакција госпође Олбрајт на наше плакате сама по себи довољно говори. Уместо дипломаткиње, у њој је победила друга Олбрајтова. Наше плакате је почела да кида и цепа. Хистерични крик „гет оут, гет оут...“ одјекивао је у занемалој сали књижаре Неолуксор. Даље се само сећам грубог напада обезбеђења палате књига, гурање, током кога су млади људи који су стајали поред добацивали „крвава бабо“; увреде на адресу мог скоро слепог пријатеља који ме је пратио; фотографкињу је обезбеђење оборило на земљу... Вика „Без фотографисања! Без снимања!“ У том тренутку су ми попустили нерви, извињавам се, али нисам дипломата, и позвао сам бившу госпођу државну секретарку владе САД титулом, коју сам о њој много пута чуо у Србији, на Косову, Македонији, Републици Српској, Црној Гори: „Балканска касапкиња“.

Госпођа Корбел Олбрајт, некада наводно узор дипломатског шарма, опет је повисила глас. Викала је на мене и моје пријатеље. „Ви сте ратни злочинци! Ви сте ратни злочинци!“ Тако се то десило. Онај на кога би некада госпођа Олбрајт показала прстом, био је крив. Одвели би га у Хаг (ICTY), у смешно вођеним процесима би био осуђен, и готова ствар. Тако је прошло већ неколико десетина српских официра и генерала. Драги читаоци, молим вас немојте се чудити што сада заједно са мојим колегама из нашег удружења Пријатељи Срба са Косова, са стрепњом очекујем да из Хага дођу по нас – ратне злочинце.

Са чешког превела:
Наташа Кевих

Роберт Баер, бивши официр ЦИА, о позадини рата у Југославији

СРБИЈА ИЗАБРАНА ЗА ЖРТВЕНО ЈАГЊЕ

Роберт Баер: Морали смо изабрати жртвено јагње које би било криво за све, многе жртве су сахрањене као муслимани а били су Срби или друге националности

Роберт Баер, бивши високи изасланик и официр ЦИА, уједно је и аутор многих дела у којима је одавао информације о ЦИА и о администрацији Била Клинтона и Џорџа Буша, због чега је неколико пута хапшен и привођен. Лични пријатељ, Mitt Waspurh који је радио у сенату и који му је давао поједине информације је убијен у хотелу из сачмаре. Као високи оперативац ЦИА радио је на простору Југославије у периоду од (1991-1994) и на Блиском истоку. Роберт Баер је учествовао у неколико документарца на Националној Географији оптужујући владу Буша за рат због нафте!

Интервју је обављен уживо у Канади, током мог пута пре неколико дана. Роберт Баер тренутно промовише своју књигу - The secret of White House- у Квебеку, где смо и разговарали. У интервјуу смо разговарали о позадини рата у Југославији.

• **Кад сте стигли у Југославију, где је то тачно било и који Вам је био први задатак?**

- Стигао сам хеликоптером са још 3 агента. Слетели смо 12. јануара 1991 у Сарајево. Задатак нам је био да припазимо на наводне терористе српске националности, који би требали напасти Сарајево.

• **О којим терористима је реч и зашто би они наводно требали да изврше те нападе?**

- О српским, дати су нам фајлови да група по имену „Врховна Србија“ планира извести бомбашке нападе на кључне зграде у Сарајеву због жеље да Босна изађе из тадашње Југославије.

• **Да ли је таква група постојала и шта сте Ви тачно радили у Сарајеву по наредби команде ЦИА?**

- Таква група никад није постојала! И нас је централа преварила. Имали смо задатак да упозоравамо и да ширимо панику међу политичарима у Босни, једноставно пунили смо им главу да ће Срби да нападу. У почетку смо и ми прихватили причу, али после смо се мало запитали: Зашто дижемо панику кад та група очигледно ни не постоји?

• **Како и када се завршила да операција и да ли је имала неко име?**

- За мене се завршила након две недеље, добио сам нови задатак у Словенији. Иначе операција је трајала још месец дана и имала је назив „Истина“. Иако је то било све само не то!

• **Кажете отишли сте у Словенију, којим поводом?**

- Тамо сам добио инструкције да је Словенија спремна да прогласи независност, дате су нам паре, неколико милиона долара, уз тај новац ми смо финансирали разне невладине организације, опозиционе странке и разне политичаре који су распљивали мржњу.

• **Како сте Ви имали мишљење због те пропаганде од стране ЦИА, и шта су о томе мислиле ваше колеге?**

- Свакако да се задатак не одбија од ЦИА, поготово не тада јер су сви били нервозни и склони параноји! Многи агенти и високи чиновници ЦИА су нестали само зато што су одбили да раде пропаганду против Срба у Југославији. Ја лично сам био шокиран дозом лажи наше агенције и политичара! Многи агенти ЦИА су радили пропаганду а да нису ни свесни шта раде. Једноставно свако ради делић приче, и само онај ко је склопио целу причу зна позадину а то су политичари.

• **Значи постојала је пропаганда искључиво према Србима?**

- Да и не. Пропаганда је имала за циљ да завади државе и да се оне одвоје од матичне Југославије. Морали смо изабрати жртвено јагње које би било криво за све. Неко ко би био одговоран за рат и насиље. Србија је изабрана јер је неки начин била наследница Југославије.

• **Можете ли набројати политичаре који су у бившој Југославији били плаћени од стране ЦИА?**

- Да, мада је то деликатно. Стипе Месић, Фрањо Туђман, Алија Изетбеговић, многи саветници и чланови владе Југославије, плаћени су и били српски генерали, новинари па чак и поједине војне формације. Једно време је плаћен био и Радован Караџић али је престао да узима помоћ кад је схватио да ће бити жртвован и оптужен за злочине у Босни. Био је израђен од Америчке администрације.

• **Споменули сте контролу и финансирање медија, како је то било тачно?**

- То се већ зна, поједини агенти ЦИА су били задужени за писање званичних изјава које би спикери читали на вестима.

➔ НАСТАВАК НА 29. СТРАНУ

Нема ту ни изненађења, ни основа за шокираност. Ко је заиста веровао да ће Америка дозволити да се „Олуја“ квалификује као злочиначки подухват? Није та акција осмишљена у хрватским, већ у главама америчких активних и пензионисаних генерала. Историја не памти ни једну једину победу нечега што би могло да се назове хрватска војска. Највеће „победе“ те солдатеске везују се за оргијања над српским цивилима у Другом светском рату. Не славе Хрвати „Олују“ само зато што је победничка и што је протерала Србе, већ стога што је то једина војна назови победа Хрвата у њиховој повијести. Кажем назови победа јер ту правог сукоба, српског отпора, није ни било.

Ови ништа не схватају

Прве ударе у „Олуји“, пре покретања хрватских снага, извели су амерички авиони, уништавајући центре везе Војске Републике Српске Крајине на Пљешивици и Ђељавцу. Већ у првом налету „Олује“ исти авиони ракетирали су и онеспособили српску противавионску батерију код Книна. Непосредно пред „Олују“ цео план још једном су претресли генерал Готовина и заменик шефа ЦИА Џорџ Танет. Седели су у малој америчко-хрватској војној бази, у Шепуринама код Задра, над топографским картама и снимцима америчких беспилотних летелица које су од марта 1995. године шпартале небом изнад Крајине. Америчко-хрватска команда имала је савршено јасну слику позиција, бројног стања, оружаних потенцијала Војске РСК. Знали су колико у којем селу има крвава и паса авлијанера.

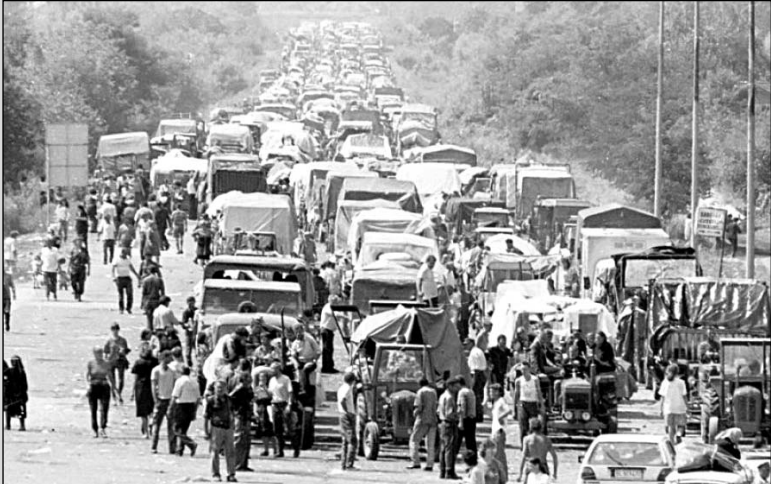
Али, све је ово познато и не вреди трошити речи. Срби су ратове изгубили пре него што је планула прва пушка; оног дана када је директору најмоћније америчке и светске агенције за лобирање и политички маркетинг, „Радер и Фин“, Џону Харфу, у Београду речено да Србија није заинтересована за њихове услуге. Харф је запањен из Председништва Србије изашао у Пионирски парк, заједно са Вореном Цимерманом, тада америчким амбасадором у Југославији, дуго стајао у неверици и онда рекао: „Ови ништа не схватају. Идем у Загреб“. Туђман им је већ после десет минута разговора обећао тражених 25 милиона долара и од тог дана крећу велике невоље и несреће Срба и Србије, муке чије окончање још не видимо. До тог дана Туђман је у америчким медијима био неофашиста, шовиниста, антисемита. Кратко после тога појављује се први текст у америчкој штампи у којем је хрватски председник представљен као борац против српског комунизма, национализма и хегемоније; вођа отпора стварању „велике Србије“. И ово је мање-више познато, бар нама који верујемо да се ниједна глобална слика не може сагледати без историјског понирања, уважавања свих елемената приче. У овом случају крваве и болне српске приче. Али, шта вреди што нам је познато.

Уз све остале мане, а много их је, српска политика има једну која је чини инфериорном у судару са другима; српски политичари (редом, без изузетка) за себе верују да су најпаметнији на свету, да све знају, да су политички генијалци, способнији од Милоша Обреновића, Бизмарка, Петра Великог, Де Гола, Аденауера, Чер-

Српско-хрватска посла

БИЋЕ ТОГА ЈОШ

Ослобађајућа пресуда за Готовину, Маркача и „Олују“ само је један у низу великих српских пораза којима се не назире крај, јер се не види ни могућа промена српске политике од које сви имају значајну корист, а само Србија и Срби велику штету

Пише: Ратко Дмитровић

чила... Уместо да се окруже паметнијима и образованијима од њих самих, српски политичари, посебно када се дочепају власти, увуку у кабинете, на места саветника, пријатеље и кумове чија је обавеза да се свакога дана, по неколико пута, диве генијалним изјавама, интервјуима, уопште потезима својих шефова. Да им милују сујету. Резултат је ово што живимо. То увек заврши лоше по народ.

Награђени за протеривање

Ни Милошевић, ни они после њега нису схватили – а и како би кад у близини није било никога да им каже – колико је малим народима у садашњој констелацији света и овога што зовемо међународна заједница важно лобирање. Не оно какво су нам „подарили“ Тадић и његови генијалци, већ истинско, делотворно, са провереним агенцијама и људима, скупо, милионско. Учинак је немерљив. Ено вам за пример: Шиптари и њихово лобирање по Америци, муслимани на почетку рата и касније на случају Сребреница, Хрвати са пројектом етничког чишћења Срба.

Споменути Џон Харф је пре шест година без увијања, знајући са ким има посла, да му то неће нашкодити, изјавио да су сви антисрпски циљеви остварени. Остало нам је, казао је, још само независно Косово, али без бриге и то ћемо завршити. И завршили су.

Годинама, где ме пусте да пишем или да говорим, отварам тему дефиниције рата вођеног на рушевинама Титове државе. Држим да је то кључно за актуелну и буду-

ћу позицију Србије и Срба на Балкану и у Европи. Готово све што нам се догађа од Дејтонског споразума до данас последица је ћутања Београда о разлозима избијања рата. Ниједна постоктобарска Србија; Ђинђићева, Коштуничина, Тадићева, није смогла снаге да изађе пред своју и европску јавност са тезом (чињенично чвршћом од армираног бетона) да је тај рат био грађански, да Милошевић није разбио Југославију већ су то урадиле Хрватска и Словенија, да су оружани сукоби почели нападима паравојних снага на касарне ЈНА, да Шиптари оружјем покушавају да распарачају Србију.

Пуних дванаест година траје у Србији то неразумно, нелогично, умоболно ћутање. Хрватска и њени лобисти у Београду (неколико медија, интелектуалаца и новинара) своју тезу о прогону Хрвата из Србије граде на случају хрватске породице Барбалић, из Земуна, коју је општинска власт избацила из стана. На крају су, наводно, тај стан добили назад. Хвала богу. О Барбалићима су у Хрватској и Србији направљене специјалне ТВ емисије, написано мноштво репортажа, обављени интервјуи. Истовремено, ниједна влада у Београду никада, у разговорима са хрватском страном и представницима међународне заједнице, ниједном речју није споменула 35.000 отетих српских станова у Хрватској. У ствари, Тадић је тај проблем отписао, поклонио Јосиповићу оно што није његово. Србија је у својим рукама имала доказне материјале против Хрватске који су ту државу могли да прибију уза зид као плакат, да је зауставе на путу у ЕУ све док Србима не врати отето, плати уништено, док не казни своје злочинце. Ништа од тих доказа није изнето на сунце, није активирано. Из разлога које моја памет не може

да докучи, службени Београд пуних дванаест година штити Хрватску, на-грађујући тако протеривање и убијање сопственог народа. Службени Београд 12 година у Бриселу, пред америчким, британским, немачким амбасадорима, министрима иностраних послова, функционерима најнижег ранга тих земаља, није изговорио једну реч критике на рачун понашања Хрватске.

Перформанси намењени непријатељима

Београд више уважава Наташу Кан-дић, Соњу Бисерко и остале прошип-тарске и прохрватске активисте него било ког српског интелектуалца, науч-ника, новинара који макар и повремено показује жељу да отвара националне теме, који проблематизује актуелне од-носе Србије и Хрватске.

У Београду постоји „невладина орга-низација“ која се зове „Жене у црном“. Знам да ће многи од вас рећи: „минор-на организација“, и то ће бити само још један у низу доказа српске наивности, непознавања глобалних процеса, лоби-рања, посредних политичких утицаја. Не постоје „Жене у црном“ да би прео-братиле Београђане, Србе. Њихови перформанси у центру главног града Србије намењени су српским неприја-тељима. Ево најновијег и врло актуел-ног примера; само неколико дана уочи изрицања коначне пресуде Готовини и Маркачу „Жене“ су изашле на централ-ни београдски трг и позвале Србију да призна „агресију на Хрватску“, а Нико-лића да се извини Хрватима. Случајно баш то и случајно баш тада? Можда ми нећете веровати, али њихово окупља-ње и изнети захтеви објављени су у Хр-ватској као главна вест на већини тамо-шњих портала, електронских медија уопште, а сутрадан у дневној штампи, као доказ да и Србија прећутно призна-је агресију на Хрватску. А и какав би другачији закључак нормалан човек мо-гао да изведе у ситуацији кад Београд пред оваквим работама ћути погнуте главе. „Жене у црном“ нема ниједна друга држава у Европи.

Америка је спречила да „Олуја“ буде злочиначки подухват али се та држава не би противила одређеној казни за Го-товину. То би прошло да је Србија дру-гачија, да има ону памет коју нема. Служ-бени Загреб је у рушење пресуде за „Олују“ по сопственом признању инве-стирао 35 милиона евра. Београд је до сада, за ових 12 година „демократије“ у лобирање уложио 350 хиљада долара. Али зато нема иоле утицајног „демо-крате“ у Србији који није сврнуо бар ми-лион евра у свој џеп. Неки и преко 100 милиона. Заболе њих и за Србију и за Хаг.

О Хашком трибуналу у Београду, ме-ђу Србима уопште, разглабаће се још неколико дана, а онда ће нас заплу-снути нека нова афера која ће ту болну причу гурнути у ону мрачну просторију у којој станују српски порази. До новог пораза.

Извор: ПЕЧАТ

НОВИ „МИГОВИ“ И С-400 СТИЖУ У СРБИЈУ

Руси нуде кредит, али и плаћање контраиспорукама наше робе, од пољопривредних производа до производа наше војне индустрије

Пише: Мирослав Лазански

Потпредседник Владе Руске Федерације Дмитриј Рогозин изјавио је пре неколи-ко дана у Београду „да се нада да ће по-сле реализације наших договора Србија по-стати јака држава, и то толико јака да ће свако прво морати да размисли пре него што употреби оружје против ње“.

Дмитриј Рогозин је пре садашње функци-је био амбасадор Русије при НАТО-у у Бри-селу. Са Рогозином је у Београду боравила врло јака екипа руске војне индустрије, ме-ђу којима су били и директори фабрика „Миг-Сухој“ и компаније „Рособоронек-спорт“. Изјава потпредседника руске владе да је Русија спремна да помогне како би Ср-бија била војно много моћнија држава и да у томе Србија има пуну подршку председника Русије Владимира Путина „пребацује лопти-цу“ на домаћи терен.

Шта би то од савременог наоружања Ср-бија сада могла да добије, или да купи од Русије. У оквиру ранијих разговора и прего-вора са руском страном Београд је дефини-сао своје потребе: 12 авиона „миг-29М2“, оп-ција је осам апарата „миг-29М2“ једноседа варијанта и четири „миг-29М2“ двоседа ва-ријанта, или 10 авиона „миг-29М2“ једносед и два таква авиона двоседа. Како Руси нуде исту цену за једноседе и двоседе, обе вер-зије апарата носе исто наоружање и исту опрему, у циљу што брже обуке наших пи-лота опција са осам једноседа „миг-29М2“ и четири двоседа вероватно је коначно реше-ње. Уз већ постојећа четири авиона „миг-29“ Србија би опет имала једну потпуну еска-дрилу најмодернијих авиона. Не за рат, већ за чување свог ваздушног простора.

У пакету са авионима „миг-29М2“ требало би да стигну и ракетни системи „панцир“, 12 таквих система, као и „бук“. То би свакако битно ојачало трупну противваздушну од-брану, али и одбрану делова наше терито-рије. Но, оно најзначајније што нам Москва сада нуди је-сте страте-шки ПВО си-стем С-300 са ракетама из система С-400. Наиме, ПВО систем С-300 може да лансира и пројектиле С-400. Руси су спремни да нам испоруче и најновије радаре који су потпуно от-порни на деј-ства најнови-јих антира-дарских раке-та западне производње.

Тиме би, уз постојеће радаре и ПВО систе-ме, наша ПВО била комплетирана.

Сада долазимо до питања како све то и платити у овој економској ситуацији у којој је Србија данас? Руси нуде врло повољне цене и начине плаћања. Руски „миг-29М2“ је три пута јефтинији од „тајфун“ и „рафа-ла“, и два и по пута јефтинији од „грипена“. Руси нуде кредит, али и плаћање контраи-спорукама наше робе, од пољопривред-них производа до производа наше војне индустрије. Руси су показали и интерес за наш школски авион „ласта“, њихова авија-ција има велике потребе за том категори-јом авиона, јер то су им раније продавали у оквиру Варшавског пакта Пољаци и Че-си. Постоји и одређени руски интерес за наше оклопно возило „лазар“.

Свака је одбрана на неки начин скупа, нема у свету јефтине а добре одбране. Др-жава која не издваја паре за своју војску плаћаће једног дана неку туђу војску. Са-мо је питање времена.

Сада је на Београду да искористи пону-ду Москве. Да не би касније било „правда-ња“ како смо сами и како нам нико не нуди помоћ и савезништво. За почетак пред-седник Томислав Николић изјавио је, пре-ма Танјугу, да ће Србија у оквиру своје по-литике војне неутралности ускоро упутити нашу парламентарну делегацију у Парла-ментарну скупштину Организације догово-ра о колективној безбедности, ОДКБ, по-што Србија већ има своје представнике у Парламентарној скупштини НАТО-а. То је добар потез Београда. Иначе, ОДКБ га-рантује свим државама чланицама потпу-ни територијални интегритет и војну за-штиту.

Извор: Политика

Вишенаменски авион „миг-29М2“ напустио је крајем септембра на аеромитингу у Батајници

Ракетни ПВО систем веома је моћно средство за одбрану ваздушног простора

Темељније и систематско увођење верског васпитања у српској војсци започето је у Војној академији. Наиме, од њеног оснивања 1850. године, предмет Наука хришћанска једно време је изучавана свих пет година школовања. То говори да је васпитању питомаца будућих официра српске војске у светосавском и националном духу посвећивана изузетна пажња и да је оно било снажно изражено.

С друге стране, познавање хришћанске вере код регрута било је веома слабо. То се види из решења, односно наређења Министра војног генерала Косте Протића из 1889. године. Овај проблем је био и раније присутан, али по свој прилици да се прослава 500. годишњице Косовске битке није смела дочекати са таквим незнањем војника српске војске.

„Приметило се да регрути приликом доласка у војску врло мало познају основе наше православне вере. Како је пак знање верских прописа нужно за сваког човека, а нарочито војника, јер оно гаји карактере и очвршћава морал што је за војника неизбежно потребно, што треба обратити пажњу у нужној мери и за упознавање војника са хришћанском науком.“

Услед тога је уследило наређење у коме се веома јасно дају задаци и смернице за темељно увођење хришћанске науке у јединице. На крају стоји: „Дане предавања, трајање часова и све остале подробности удељивања дотични команданти са месним свештеницима – предавачима. Где и ако буде zgodније оваква се предавања могу држати и у друге месеце преко године, а не у оне које је напред одређено.“

О важности вере у војсци и официрском кору поред осталих писао је и Милош Васић. Из његове књиге „Висока војна дисциплина“, одабрани су делови који објашњавају суштину, неопходност и моћ вере нашем народу, војсци и официрском кору. Упућује се на разумевање вере посебно код старешина као сталних примера војницима. Подстиче се прихватање искустава нарочито из ратних времена и провођење војно-религиозних радњи са свештеницима на плану окрепљења морала и вере у себе, Бога и победу, све на пољу остварења националних идеја.

О односу заклетве, вере и отаџбине

Како је официрски кор представљао срце, моћ, вође, васпитаче и учитеље војницима, то је он морао и по питању побожности бити на достојној висини, поготово што значај вере у рату тек долази до пуног изражаја. Чињеница да су на простору Косова и Старе Србије били наши најзначајнији манастири и задужбине српски царева и краљева, то се и тим поводом указивала потреба веће побожности.

Поред полагања заклетви у српској војсци (где се директно и видео тај однос), он се објашњавао у говорима, беседама, књигама и чланцима. То потврђују и следећи изводи.

„...Слобода Отаџбине и њена заштита зависе од светиње наше заклетве - тако мора мислити сваки војник. Који војник не буде поштовао ту светињу, опасан је за народ, његове интересе и спокојство.“

„...Заклетва је позната из најстаријих давнина, и њом се служе скоро сви народи на свету, да потврде дела из прошлости или садашњости, а и да би осигурали судбину

Свештеници у јединицама српске војске БЕЗ ЧАСТОЉУБЉА НЕМА ВОЈНИКА

У српској војсци Краљевине Србије уведени су војни свештеници да на плану духовног рада подстичу и оплеменењу оне елементе војничког духа који су неопходни војсци да победи. То су верност, дисциплина, другарство, честољубље, храброст, великодушност, пожртвовање и наравнопобожност. На основу таквих циљева и беседе свештеника биле су усмерене потребама предстојећих борбених радњи, али увек у складу са наређењима команданта.

будућности. Ње има разних облика, спрам епохе, народности или лица које ју полаже, или према приликама када бива.“

„...Заклетва је свечано обећање дато у име Божије, а надахнуто најплеменитијим обећањима грађанина и војника, да ћемо своју дужност испунити ма каквих нас жртава то стало. И овде је религија основа за заклетве.“

„...Отаџбина све своје наде полаже у светињу и сигурност наше заклетве и војничку храброст. Заклетва, коју полажемо пред Богом, то је завет, да ћемо одржати светињу части за срећу своје отаџбине.“

Кад се заклињемо у име Божије, и залажемо своју савест, ми призивамо за сведоке и јемце, да ћемо одржати заклетву; ми залажемо своју част и своју веру да ћемо штитити сва добра наше Отаџбине и рода српског.“

Част се рађа у способним рукама

У раду са војницима и кроз рад војних свештеника утицало се на развијање честољубља. Тако је поред осталог, било снажно присутно схватање да казна мора пре свега да погоди осећање части, како би сваки сматрао да је срамотно да буде кажњен. Посебно се водило рачуна да се никако ни су смеле примењивати нечасне казне, односно оне казне које убијају част и достојанство човека и војника, док се злостављање војника строго кажњавало.

Као докази о изванредној важности честољубља у војсци могу да послуже следеће изреке: „Ништа не вреди војска без честољубља.“ (Наполеон), „Без честољубља не може бити ни војсковођа, ни поштени генерал, ни официр, па чак и прост војник... Само честољубље и послушност могу да истешу доброг и правог војника.“ (Суворов). Уз ове изреке истицају и следеће: „...Частољубље слабо дејствује на мекушне, неосетљиве духове и незналице; њима треба што год материјалније да се узбуди. Али ово осећање, у односу са живописним, чувствителним, оштроумним карактером војника, могућно је да све учини у његовом жарком уображењу. Оно се заузима жарко за част, која ће се увек рађати у способним рукама, као најбоље средство да узбуди своју храброст, и да поведе победи.“

У српској војсци Краљевине Србије уведени су војни свештеници да на плану духовног рада подстичу и оплеменењу оне елементе војничког духа који су неопходни војсци да победи. То су верност, дисциплина, другарство, честољубље, храброст, великодушност, пожртвовање и

Причешће војника пред битку на Солунском фронту

наравно побожност. На основу таквих циљева и беседе свештеника биле су усмерене потребама предстојећих борбених радњи, али увек у складу са наређењима команданта.

За војне свештенике бирали су се они свештеници који су имали јачи осећај за војску, њен живот и дух и задатке које има. Из ратне праксе наших војних свештеника, показало се да су били моћан подстицај војсци и помоћ својим официрима нарочито у припреми и извођењу борбених дејстава.

„Сваки војни свештеник зна, да се може одржати говор који одушевљава за борбу и улива наду у заштиту Божију. Зато мора стајати на застави: „За веру, Краља и Отаџбину“ Сви примери беседа и благослова наше војске од свештеника одишу истим светосавским и витешким духом. У том смислу је значајна беседа уз благослов Митрополита Димитрија коју је одржао у Саборној цркви на дан објаве рата Турској. Тада је поред осталог рекао: „...Побожни Срби!... Па ипак је ево куцнуо напослетку, жељени час: увређена правда Божија јавља се као осветник потлачених паћеника... Наша војска и њихове заставе ево се јављају као извршиоци Божје правде... да пружи братску руку очајницима, да за њих пролију крв своју и да их слободно уведу у заједницу свог дома државног... Нас питају: што војску дижете, куда идете?... Не идемо туђинима него својој браћи! Идемо тамо где нам је колеска, где је непријатељ запустео огњиште наше просвете и славе... И идемо славном Косову, да се поклонимо јуначким сенима честитог Кнеза Лазара, Милоша Обилића, и других храбрих

Сећање Љубе Бабића, јединог живог већника на заседању АВНОЈ-а у Јајцу 29. новембра 1943. године.

ИЗБОРИЛИ СМО НОВУ ДРЖАВУ

Земљу коју смо створили срушили су ђорави политичари и унесрећили милионе људи

витезова, који са њима изгинуше, да вечно живе... Идемо својој Патријаршији... Дечанима... Грачаница... Тамо идемо да се с браћом Црногорцима загрлимо у загрљај неразлучни.

Наши војни свештеници показали су се достојни своје службе за време балканских и Првог светског рата. Балкански ратови су били њихово прво велико искушење и потврда напорног рада, пожртвовања и страдања. О томе су писани ратни извештаји и чланци. Иако је тада у Закону о устројству војске било регулисано питање да свештеници нису борци, ипак је било њих који су учествовали као добровољци и четници, а неки командовали и четама. За време Балканских ратова, у јединицама српске војске је било распоређено 94 свештеника. Већи део нераспоредених свештеника су се јавили властима за ангажовање у овим ратовима.

Страдање војних свештеника

...Тако на пример, многи свештеници радили су по војним станицама и болницама као комесари, благајници, или болнички свештеници, затим су скупљали прилоге за Црвени Крст или било чланови Одбора за помагање породица сиромашних, погинулих војних обвезника, укратко старали су се да се ратници што боље опреме, да се ратници што боље дочекују, да њихове породице док су они на бојном пољу ни у чему не оскудевају... Свештенство је у прошлим ратовима имало и својих жртава који су пали свесно и неуморно радећи за слободу своје браће и величину своје Отаџбине.

Ево имена српских свештеника којих треба потомство да се сећа. Војни прота Сава Кезић је умро у Београду изнурен војним тегобама. Војни свештеници који су пали као жртве колере на бојном пољу су: Михајло Јеврић – парох звездански (округ тимочки) умро у Велесу; Милош Терзић – парох ваљевски умро у Куманову; Богољуб Ковачевић – свештеник оровички (округ подрински) умро у Скопљу, Љубомир Радивојевић – парох кушиљевски, умро у нишкој војној болници, Милутин Момировић – парох поповички, умро у Скопљу; Драгољуб Поповић – капелан мозговски, и свештеник Милета Стојановић, оба умрли од колере. На бојном пољу своје животе су оставили и свршени богослови богословије „Свети Сава“ Божидар Максимовић, Секула Васиљевић и Вукашин Бекшић.

Да напоменемо и оне свештеничке жртве који падоше пред сам рат, бранећи своју паству и српско име. То су свештеници Данило Поповић, Петар Бачанин и Филип Крсмановић. Свештеник Данило погинуо је у борби са арнаутима на Врелу 4. октобра 1912, а свештенике Петра и Филипа су Турци заклали у Новопазарском санџаку. Па и за нишког владика Доментијана се може рећи да је страдалник рата јер је обилазећи болнице и рањене, оболео од тифуса и од те болести умро.

На крају, а у поводу прославе стогодишњице Кумановске битке и балканских ратова, с поштовањем сетимо си и њих. Наши војни свештеници показаше се на пољу своје племените мисије и службе, части и родољубља, пожртвовања и упорности, у најбољем светлу и достојном делу. Нека им је вечна слава и хвала.

Раде Рајић

ДАН републике 29. новембар у Београду у свом дому славио је на свој начин пензионер Љубо Бабић.

Са својих 97 година, које гордо носи, Љубо Бабић, бивши борац, политичар, амбасадор и последњи живи већник Другог заседања АВНОЈ-а је историјска личност.

- Не знам да ли је ико други од већника жив. Не јављају се. Можда сам последњи... каже уз осмех.

Рођен је у селу Ламинци код Босанске Градишке почетком октобра 1916. и одлично се сећа историјског дана и ноћи, када је у Дому културе у Јајцу гласовима делегата формирана нова држава ФНРЈ.

- Сећам се многих детаља, али највише атмосфере наде и осећања која је владала међу делегатима да се у Јајцу дешава нешто од историјског значаја. Напољу је било минус двадесет, високи снег, али мраз нико није осећао. Сала у разрушеном Дому културе је уређена, улепшан цео град. Народ је дочекивао госте. Ја сам као комесар Седме крајишке бригаде био делегат ЗАВНОБИХ-а из Мркоњић Града. У Јајце сам дошао пешке, јер је то близу, мада су ми нудили да дођем на коњу - казује стари већник.

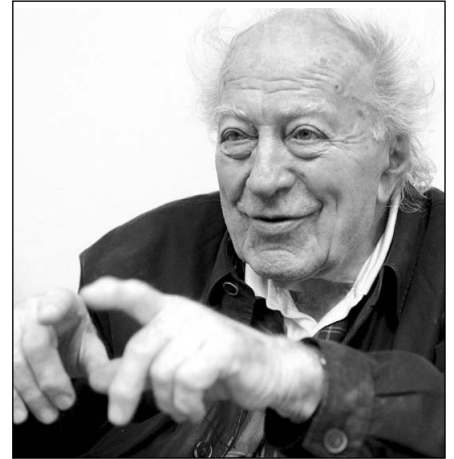
Јајце је 29. новембра 1943. било мала престоница на слободној партизанској територији. У њој су били смештени Врховни штаб и ЦК КПЈ. Због страха од бомбардовања град је поподне 28. новембра замрачен.

- Само је у сали Дома културе горело велико светло. Подијум је био искићен југословенском заставом са петокраком, заставама Америке, Енглеске и СССР-а. У дну стола за председништво налазила се скица новог грба ФНРЈ. Сликач Ђорђе Андрејевић је јарким бојама насликао портрете Стаљина, Рузвелта и Черчила. Тита није морао да слика јер је седео пред нас. Ја сам га знао, виђао сам га раније у Босанској крајини на смотри пролетерских бригада - прича Љубо Бабић, који је тада имао 27 година.

Заседање АВНОЈ-а трајало је читаву ноћ. Већници су били убеђени, посебно после капитулације Италије, да ће изаћи као победници из рата и да имају право на своју државу.

- Имали смо партизанску војску, прве народне одборе, велику територију коју смо ослободили и представљали један од фактора у антифашистичкој коалицији. Били смо убеђени да ће победничка коалиција подржати нашу нову државу. Зато је на крају Другог заседања АВНОЈ-а 29. новембра 1943. године Тито могао да каже: „Довиђења другови на Трећем заседању АВНОЈ-а идуће године у Београду!“ - прича Бабић.

Памти велико славље које је настало у

Љубо Бабић живи сам, али га редовно посећују кћерка Слободанка Аст, новинарка и син Стојан Бабић, универзитетски професор, унуци и прауници. Радује се, каже, што ће им оставити своју књигу сећања на време када је 29. новембар слављен као велики историјски дан.

Јајцу. Уз Љубу су били и супруга Вера и ћеркица Слободанка које је повео са собом у Јајце.

Са супругом Вером подигао је троје деце, која су им подарила петоро унучади. Живели су, кажу, срећно у ФНРЈ као у кући свих Јужних Словена.

- Борећи се за слободу Јужни Словени су се фактички борили за свој опстанак. Нисмо ми у партизане пошли да бисмо играли козарачко коло, већ да бисмо се борили за голи живот.

Нажалост, земљу коју смо створили у Јајцу срушили су деведесетих ђорави политичари. Разни Милошевићи, Туђмани и други унесрећили су милионе људи да би направили мале и послушне дрижаве другим владарима - разочаран је последњи већник из Јајца.

Љути га што су дошла времена да Тито и мртав данас неким смета, а што се на АВНОЈ, као прву демократску тековину, потпуно заборавило.

Да би своја најважнија сећања спасао од заборави написао је књигу „Изазови, посртања, сунуврати“.

- То је прича мало о мени, више о Југославији, коју смо шест деценија градили, а коју су нам срушили.

Несрећан сам јер сам мислио да ћу бити сахрањен уз песму „Друже Тито ми ти се кунемо“. А сад не знам како ћу отићи на онај свет - рекао нам је врло озбиљно Љубо Бабић.

М. ЛОПУШИНА

Извор: Вечерње новости

Пише:
Крстан
Милошевић

Век од Првог Балканског рата

ПОМОЋ БУГАРИМА У ТРАКИЈИ

У току Кумановске битке, бугарска влада се обратила Србији са молбом да јој „стави на располагање две дивизије ради појачања на војшту у Тракији“. Генерал Радомир Путник је, „без трунке оног светог савезничког егизма“, дао сагласност да се Бугарима помогне. Тако је Србија, иако није била обавезна, ставила бугарској Врховној команди на располагање тражене дивизије. Већ 26. октобра извучена је са фронта Тимочка дивизија првог позива, а затим и Дунавска другог позива. Од њих је образована српска Друга армија, са око 47.000 људи и 72 топа. Командовао је генерал Степа Степановић.

Једрене - моћна тврђава

Налазећи се на важном саобраћајном чвору Тракије, Једрене, град на ушћу Тунпе у Марицу, још у раној историји било је важно утврђење, које су касније Турци претворили у утврђени логор. После младотурског преврата (1908), Једрене је поново добило на значају, па је отпочела убрзана реконструкција тврђаве, која је трајала све до 1912. године.

Главна одбрамбена линија (појас утврђења) имала је круг од око 37 км са 24 фора (тврђавице), удаљена шест-седам километара од града, на међусобном растојању од око 3,5 км. Нови форови су били од бетона, а старији од земље и цигле, предвиђени за посаду од 200 до 800 људи и три до четири оруђа. Грудобрани су били високи три до четири, а дебели шест до седам метара. Могли су бити пробијени само артиљеријом већег калибра. Ровови с водом испред њих, на погодним местима, били су широки 12, а дубоки четири метра. На главној одбрамбеној линији, између форова, било је 77 батеријских положаја, а око тврђаве, на 30 до 50 метара, налазиле су се препреке од бодљикаве жице, дубине 8 до 16 метара. Било је ту и вучјих јама, фу-гаса и других препрека. Најкраће, Једрене је било моћна тврђава.

Простор око Једрена био је токовима Марице, Арде и Тунце природно подељен на четири посебне топографске и тактичке целине. Турско војно руководство је највећу пажњу посветило северозападном сектору (широк око 15 км), на правцу непосредног удара бугарских снага. Главну линију одбране на том сектору чинили су 24 сталне батерије, фор Караџоз и редут Јасу. Казан тепе било је најмодерније утврђење код Једрена, дуго 55, а широко око десет метара. Најслабија утврђења била су у источном сектору.

У складу са турским ратним планом, према писању турског генерала Југитгидена, налазиле су се следеће јединице: Десета (12.500) и Једанаеста низамска дивизија (7.450 људи); Бабаескирска (9.300), Једренска (7.300) и Гјумурцинска редифска дивизија (7.400 људи); два стрељачка и два ко-

њичка пука; јединице форовске артиљерије и неки мањи састави. Сматра се да су Турци ту имали око 53.000 војника и официра. Пошто су непрекидно пристизала појачања, процењује се да је једренска посада имала око 60.000 људи, под командом Мехмед Шукри паше. Турска команда је реално ценила могућности своје једренске тврђаве, удаљене 40 километара од бугарске границе, на важном операцијском правцу Пловдив - Цариград, сматрајући да „може издржати опсаду“.

Тимочка дивизија првог позива (пуковник Владимир Кондић), после три дана превозења, стигла је пред Једрене, где је запосела се-верозападни сектор. За то време се и Дунавска дивизија другог позива (генерал Михаило Рашић) припремала за одлазак на Маричко војште. Марш је отпочела 31. октобра. Услед слабе организације пре вожења, дивизија је тек 8. новембра стигла у Мустафа Пашу, а 13. новембра добила западни сектор (између Арде и Марице). После поседања положаја, отпочели су даноноћни радови на њиховом утврђивању и запрецавању.

Бугарски народ је топло поздравио долазак српских јединица на Тракијско војште, јер су оне битно промениле ситуацију у корист Бугара. Командант бугарске Друге армије обратио се 3. новембра својим војницима и старешинама овим речима: „Долазе наши мили и драги гости. Тимочка дивизија братске нам савезничке српске војске... До чекајте један другог у загрљај... Наше братске размирице у раним столетима дозволиле су непријатељу да скрнави вековима нашу заједничку отаџбину; нека сада братском једнодушности исправимо грехе наших прадедова и протерамо непријатеља онамо одакле је дошао...“

Стезање обруча

Борбама код Картал-тепеа и Папаз-тепеа, током 7. новембра, завршена су самостална дејства бугарске Друге армије око једренске тврђаве. Од тада, па до пада Једрена, бугарска Друга и српска Друга армија изводиле су заједничка дејства против турских снага које су упорно браниле тврђаву. Након завршеног окружења, отпочела је дуга и тешка опсада Једрена. Све до примирја, 4. децембра, опсадне снаге дејствовале су артиљеријском ватром, уз повремено одбијање испада и мањих напада Турака. Савезничке снаге нису предузимале озбиљнији покушај да Једрене заузму од судним нападом, јер је бугарска Врховна команда процењивала да за такав напад „треба довести нове снаге с фронта“. Борбе су престале, а све се умирило у току ноћи између 3. и 4. децембра, када је стигло обавештење о закључивању примирја.

У току дуге опсаде Једрена, која је прет-

ходила његовом паду неки од учесника и хроничара забележили су поједине епизоде из дејстава српске Друге армије. Душан Путниковић, понтонирац, пише:

Оћете л' да верујете, г. капетане, говорио је један, све их наша артиљерија сагоре. Е, свака граната право у ров, па их стала кукњава, да често урличу. Нас одмах баталише и више ниједна пушка не пуче на нас, те ми изгурасмо наш понтон где смо и прешли.“

За једну другу ситуацију, хроничар је записао: „Турска ватра је била тако јака да се честито ни глава не може да подигне из рова. Овде има много топова и митраљеза, па просто засипају наше редове. Ако се не буде успело код Тимочке дивизије, за Једрене се неће ништа учинити.“

Примирје је уследило после тешких борби на Чаталци у којима је учествовало готово 120.000 Бугара. Непромишљен и неприпремљен напад, 17. и 18. новембра, одбили су Турци (око 110.000 људи), наневши бугарским снагама велике губитке. Из строја бугарске Треће армије избачена је готово половина њеног састава, узимајући у обзир и око 10.000 оболелих, претежно од колере. Тек после неуспеха на Чаталци, краљ Фердинанд је позитивно одговорио на предлог великог везира Ђамил-паше да се приступи преговорима о примирју.

После закључења примирја, генерал Степа Степановић је наредио својим дивизијама да прекину борбена дејства. Испорене борбама и животом у рововима, српске и бугарске јединице код Једрена примиле су примирје с олакшањем, јер им је омогућено одмарање, опорављање и припремање за наредне борбене задатке. У току двомесечног прекида борби, српске јединице наставиле су да се утврђују на заузетим положајима, пошто је из дана у дан стајало све извесније да ће се ратне операције наставити. Тих дана извођена је интензивна обука војника ради стручног оспособљавања и увежбавања. Пешадијски пукови обе дивизије попуњени су из допунских батаљона. Ради бољег снабдевања, побољшан је и железнички саобраћај на прузи Цариград - Софија - Пловдив - Мустафа Паша. Посебна пажња посвећена је Дунавској дивизији другог позива, која је оскудевала у опреми и била без Довољно шаторских крила. Дабоме, време примирја искоришћено је и за предузимање мера заштите здравља људи, збрињавање рањених и болесних. Највише војника боловало од трбушног тифуса. У Тимочној Дивизији првог позива од тифуса је умрло 90 војника.

Но, већа опасност је долазила од колере, која се од Турака пренела на бугарске јединице. Уочи нових окршаја на помолу, бугарска Врховна команда је одликовала 830 војника Тимочке првог и 410 војника Дунавске дивизије другог позива. Њима су крајем јануара 1913. свечано уручени „војнички крстови за храброст“.

Упркос примирју, у једренској тврђави се тешко живело. Велики број деце је умирао од глади и епидемија. Једрене је пред рат имало око 15.000 кућа у којима је живело готово 76.000 становника. После почетка рата, због избеглица, број становника се попео на више од 100.000. Град је био оскудан у свим животним намирницама, укључујући и пијаћу воду. Харале су болести - колера, дизентерија, тифус и скорбут. Шукри-паша је једва успевао да некако сачува минимум реда и дисциплине.

Из „тврдих ставова“ зараћених страна на преговорима у Лондону могао се наслутити брзи наставак рата. Бугарска Врховна команда, на чије чело је дошао генерал Савов, одлучила је да се спроведу припреме за одлучујући напад на Једрене. Специјална комисија, у чијем је саставу био и генерал Степановић, проценила је „да највише изгледа на успех има напад преко источног сектора“. Предложено је да се главни удар нанесе у правцу фора Ајвазбаба, где је био најмањи степен инжењеријског уређења положаја. Док су се бугарске и српске снаге припремале, пуковник Енвербеј извео је 23. јануара државни удар у Турској, оборивши владу Ђемал-паше и убио главнокомандујућег Назим-пашу. Нова ратоборна влада Махмуд Шеквет-паше, поставила је за главнокомандујућег Изет-пашу. Поменуте промене довеле су до прекида примирја и наставка борбе код Једрена - 3. фебруара 1913. године.

Војне анализе показују да је прекид примирја погоршао стање јединица једренске одбране, које су оскудевале у свему. Веома ефикасна српска артиљерија мајора Владислава Крупчевића непрекидно је бомбардовала Једрене. Разуме се, то је довело до осипања турских јединица и умножавања дезертера. Но, да би Бугаре ставили у нове проблеме и смањили притисак на Једрене, Турци су искрцали велике снаге на простору Галипоља, где су отворили нови фронт за новформирану бугарску Четврту армију. У насталим околностима нужно је било што пре „ликвидирати“ једренску тврђаву. Генерал Савов наредио је да се „настави бомбардовање... док се не разјасни ситуација“. За одлучан напад на тврђаву Бугари нису располагали довољним бројем опсадних оруђа, па су од српске владе затражили хаубичку артиљерију. Када је сагласност постигнута, у Бугарску су упућене четири хаубичке батерије (по две од 120 и 150 мм) и пет опсадних батерија. Формирана је Српска артиљеријска опсадна група (20. фебруара), под командом српских официра. Тиме су створени повољнији услови за општи напад на тврђаву.

После процена и недоумица које су дуго трајале, најзад, 23. марта бугарска Врховна команда је у духу одлуке генерала Савова издала директиву да се 24. марта изведе општи напад на једренску тврђаву. Однос снага био је повољан за савезнике. На правцу главног удара бугарска артиљерија је била четвороструко јача. Дунавска дивизија другог позива нападала је на западном сектору, док је северо-западни сектор „држала“ Тимочка дивизија првог позива.

Општи напад је дао крупне резултате на правцу где је био усмерен главни удар, чиме су створени услови за продужење напада на главну одбрамбену линију (линију форова).

Пад Једрена

Остварени успеси знатно су подигли самопоуздање, борбени дух и морал савезничких снага. Напад на линију форова био је наредни задатак. „Одмах после изласка месеца, на целом источном сектору је отпочела снажна артиљеријска припрема, у трајању од 15 минута, у којој је први пут учествовала целокупна артиљерија сектора“, пише Б. Ратковић. Артиљерија је том приликом нанела тешке губитке турској пешадији.

У тродневним борбама које су уследиле Дунавска дивизија другог позива је имала 198 погинулих и 768 рањених војника и официра. Она је током борбе наишла на веома јак отпор турских низамских јединица које

Војвода Степа Степановић

су се браниле на топографски врло jakim и фортификацијски ојачаним положајима. Вежујући за себе најбоље турске јединице, дала је огроман допринос нападу на тврђаву.

Пробивши линију одбране код утврђења Ајвазбаба и Ајдијолу и заузимањем линије форова, савезничке снаге су продужиле наступе према граду, пошто су се готово на свим секторима појавили турски парламентарци ради предаје тврђаве. Неколико пукова из састава тупа источног сектора и Коњички одред, у чијем су се саставу налазили Коњички пук Тимочке дивизије првог и Коњички дивизион Дунавске дивизије другог позива, ушли су у Једрене. Тада се догодио један занимљив догађај. После предаје Шукри-паше, команданта турских снага у Једрену, у српској и бугарској штабли „отпочела је дуга, неприципијелна и некоректна полемика о томе ко је заробио Шукри-пашу“. Са војне тачке гледишта, то је било сасвим безначајно. Било како било, генерал Степановић је честитао команданту опсаде Једрена заузеће тврђаве. На то је генерал Иванов одговорио: „Ваша братска честитања трупама источног сектора врло су ми драга, и ја вам особито благодарим. Пробијање оклопа извршено је при истинском садејству трупа осталих сектора. Тај ће акт служити непријатељима словенства за то да знају шта се може постићи сагласношћу искреног савеза међу словенским народима.“

Нешто касније, 7. маја, генерал Иванов је у листу „Мир“ потврдио ту своју оцену, изјављујући да се као командант савезничких снага „са усхићењем сећа и српских и бугарских трупа које су извршиле своју дужност с ретким пожртвовањем“. Дан после пада Једрена (27. марта), генерал Иванов је упутио авизо-наређење генералу Степановићу „да се припреми за повлачење у домовину“, с тим да превозење железницом отпочне 29. марта. Генерал Степановић је истога дана замолио Иванова да се „српским јединицама пре укрцавања одобри симболичан улазак у Једрене, чијем су освајању знатно допринеле“. Из сваког пешадијског пука формирана је по једна комбинована чета ратног састава, из сваког артиљеријског пука по једна батерија, из коњичког пука по један ескадрон. Те почасне јединице су, предвођене генералом Степановићем и командантима дивизија и пукова, свечано, уз звуке маршева, носећи своје ратне заставе, „парадирале главном улицом Једрена“, а затим се вратиле у своје биваке.

Из мноштва забелешки о борбама српских дивизија за Једрене могла би се издво-

јити и она о „дочеку“ Тимочке дивизије првог позива, која се налазила између река Марице и Тунџе, где хроничар каже: „Дочекали су наше трупе тачном и јаком ватром, те се развија јака борба испред форова... Нарочито много штете и страха начинише код наших неки турски мерзери, који досад нису никако дејствовали... Њихове гранате стварају праве вулкане, па је код Тимочана постало стање врло тешко. Борба је била огорчена и крвава. Иако је било тешко и Бугарима, ипак су ово чинили са ретким јунашtvом... Турци су најзад били поколебани. Када је пао њихов источни положај, Турци су понудили предају. Једрене је пало“ (Д. Путниковић).

Операција за утврђење Једрене окончана је катастрофалним поразом турских снага. „Ослобођена“ је бугарска Друга армија и створена могућност за њено ангажовање на Чаталци ради успешног окончања рата. Пошто су борбе српских снага на Вардарском војшту биле одавно завршене, а Грчка војска заузела Јањину, једино турско упориште на Балкану остао је Скадар, који се Црногорцима предао тек 23. априла 1913. године.

Губитком Једрена турска дипломатија је изгубила и последњи ослонац за вођење мировних преговора у Лондону. Осамнаест дана после пада Једрена, младотурска влада, која је нешто раније изјављивала да ће водити „рат до победе“, морала је да затражи мир. Тако је у Лондону 16. априла закључено примирје, након чега је дошло до потписивања Лондонског мировног уговора, по којем је Једрене припало Бугарској. Но, Турска је, користећи међусавезнички рат, већ у јулу 1813. поново заузела Једрене.

Турски губици у операцији за Једрене нису довољно познати. Према писању турског генерала Југитгидена, они су износили око 13.000 људи, тј. 25 одсто од укупног бројног стања одбране Једрена. Заробљене су све снаге које су браниле тврђаву - 14 генерала, око 2.000 официра и око 60.000 војника. На северозападном и западном сектору, где су нападале српске дивизије, заробљено је 450 официра и 16.606 војника, а заплењено 413 артиљеријских оруђа, више од 12.000 пушака, 46 митраљеа и велике количине ратног материјала.

Само у нападу на једренску тврђаву бугарска Друга армија је имала 1.316 погинулих, 6.329 рањених и 430 несталих војника. Из српске Друге армије избачен је из строја 1.521 војник (292 погинула), док су њени укупни губици за време опсаде износили 2.846 људи. Највише губитака односи се на Дунавску дивизију другог позива.

Освајањем Једрена завршена је једна од највећих операција и остварена значајна победа савезника у Првом балканском рату. Заједничке операције и победе удружених српских и бугарских снага тре-бало је да допринесу развијању добросуседских односа и сарадњи српског и бугарског народа. Но, због различитих интереса владајућих кругова обеју земаља, то се није догодило. Од савезништва до непријатељства делио их је само један корак. После пада Једрена, расламсао се српско-бугарски спор око поделе Македоније.

Све је водило у правцу припремања јавног мњења за предстојећи рат и распад Балканског савеза. Ишло се толико далеко да су неки бугарски листови „отворено тражили од владе да интернира, као заробљенике, савезничку српску војску“, која је заједно са Бугарима крварила за Једрене.

Противзаконита ревалоризација отплате стана

КОФИЦИЈЕНАТ УВЕЋАН 35 ПУТА

Обраћам Вам се и обавештавам Вас на непоштовање закона за ревалоризацију остатка дуга за откуп стана од стране Министарства одбране Републике Србије - Управе за инфраструктуру која се огледа у непримени законског и званичног кофицијента објављеног у Службеном гласнику Републике Србије, а према подацима Републичког завода за статистику.

Не знам да ли имате информације о овом проблему, те и то да су нам рате и остаток дуга од 1. јануара 2012. године увећане за 6,8 % мимо званичних података објављених у Сл. гласнику РС број 8 од 03.02.2012 године, који су мерило Закона о становању и закљученог уговора о откуп стана у друштвеној својини тј. станова Војске Србије (ВЈ и ВСЦГ).

На основу закљученог уговора за откуп стана у Нишу, а сходно члану 23. Закона о становању (Сл. гласник РС бр.50/92-76/92, 84/92, 33/93, ... 67/93, 46/94, 47/94, 48/94, 44/95, 49/95, 16/97, 46/98, 26/01) и одредби члана 2. Закона о изменама закона о становању (Сл. гласник РС бр.99/11), а у складу са подацима о кретању просечне месечне зараде без пореза и доприноса и о кретању потрошачких цена у Републици Србији у периоду од 1. јула до 31. децембра 2011. године објављених у Сл. гласнику РС број 8 од 03.02.2012. године, кофицијент ревалоризације је 0,2 % - индекс раста потрошачких цена за период јул-децембар 2011.године јер је он мањи од просечне месечне зараде без пореза и доприноса који износи 11,6 % а примењује се сходно члану 23. Закона о становању тачније ставу 2. и одредбама члана 2. Закона о изменама закона о становању Сл. гласник РС бр.99/11.

Управа за инфраструктуру МО РС је својим дописом бр. 175-5 од 02. 02. 2012. године доставила Српској банци кофицијент од 7 % и тиме увећала дуг за 6,8 % свима онима који су склопили уговоре после 19.јула 1994.године где се ревалоризација остатка дуга врши двапут годишње за период јануар-јун и јул-децембар тј. за шестомесечне обрачунске периоде .

Републички завод за статистику од 1. јануара 2011. године престао је да објављује податке индекса раста цена на мало и просечне нето зараде у привреди без пореза и доприноса те је била нужна измена Закона о становању да би се наставила примена Закона и ревалоризација рата за откуп друштвених станова те самим тим и станова Војске Србије.

Усклађивање Закона са законима Европске уније извршено је доношењем измена Закона о становању које су објављене у Сл. гласнику РС бр.99/11 од 27.12.2011.године, па је могла и наступити примена Закона од његовог доношења где се примењују потрошачке цене и кретање просечне месечне зараде без пореза и доприноса по новом методу обрачуна а увек се врши ревалоризација мањим кофицијентом како је прописано чланом 23. Зако-

на (стоји у Закону највише до висине рата зарада без пореза и доприноса у Републици).

У вези са тим и није могућа ретроактивна примена измена Закона о становању јер је наступила 27.12.2011.године, па чак и да се примене подаци из Сл. гласника РС број 8 од 03.02.2012 године за обрачунски период јануар-јун 2011. године су 6,8 за потрошачке цене и минус 0,7 за раст просечне месечне зараде без пореза и доприноса, како се увек примењује мањи кофицијент у овом случају је он негативан - 0,7 % дакле пад зарада, те не би ни било ревалоризације на дан 1.јула 2011 . године.

Сматра се од стране стручњака да би се остатак дуга требао помножити са негативним кофицијентом и на тај начин би се и умањило дуг јер је такав Закон, али то не вреди држава само увећава дуг и нема намеру за умањењем.

МО - Управа за инфраструктуру је за све кориснике уговора о откуп стана војске доставила исти кофицијент од 7%, иако исти није у складу са Законом и подацима из Сл. гласника број 8, и уговорима свих корисника који су исти склопили после 19.јула 1994.године па до сада и извршила годишњу ревалоризацију применом кофицијента од 7% иако је законски и званични кофицијент 0,2%. Коришћење података из Службеног гласника прописани су чланом 23. Закона у ставу 5. где стоји да исте утврђује Републички завод за статистику и објављује у „Службеном гласнику РС”.

Примера ради. Остатак дуга на дан 31.12.2011. године је рецимо 2.200.000,00 динара, примењиви законски кофицијент је 0,2 % што износи 2.200.000,00 x 100,2% = 2.204.400,00 динара. Дакле 4.400,00 динара више за обрачунски период те се наведена сума подели са остатком рата и добије се износ месечне рате за наредних шест месеци плаћања.

Применом незаконитог кофицијента 7% од стране Управе за инфраструктуру МО РС изгледа овако:

2.200.000,00 x 107.0% = 2.354.000,00 динара или увећање од 154.000,00 динара што износи у овом случају 154.000,00 - 4400,00=149.600,00 динара више увећаног дуга. Код сваке наредне ревалоризације овај дуг се увећава и увећава .

Српска банка има уговоре са МО бр. 35 од 19.07.1996. године, анекса бр.50 од 01.03.2006.године да исто доставља кофицијенте ревалоризације откупа стана и позива се на уговоре, те самим тим проблем је само у Управи за инфраструктуру МО РС која сама одређује како жели и примењује кофицијенте који њој одговарају на своје садашње или бивше активне припаднике војске што је и мало смешно да неко ко преко ВГЦ Београд и Ниш склапа уговоре о откуп стана и директно им је надређен одређује и доставља кофицијент, а не сама банка примењујући званичне податке Републичког завода за статистику који су законско мерило за примену кофицијената за ревалоризацију остатка дуга за откуп стана сходно члану 23. Закона.

Сви они који су пензионисани припадници војске или сада у професионалној војној служби у Војсци Србије су од својих колега високих официра Министарства одбране оштећени, иако ће ваљда и они сами куповати и отплаћивати стан и једног

дана постати пензионери ове државе, зато што они достављају незаконити кофицијент за ревалоризацију дуга за откуп стана.

Повећање дуга неоснованим кофицијентом јако боли пре свега у поштовању закона и права, а тек где је питање свакодневних поскупљења и отежано живљење поготову пензионисаних припадника. (...)

Достављам Вам овај текст на објављивање и тражим подршку свих оних који отплаћују стан на рате да се свим законским средствима боримо за исправку неправде и решимо проблем отплате и натерамо МО-Управу за инфраструктуру на поштовање званичног кофицијента који се објављује у службеном гласнику РС и да се изврши исправка намере или грешке у кофицијенту ревалоризације за све оне који откупљују стан на рате и уговорима склопљеним након 19.јула 1994.године до данас.

Питам Вас колико има оних који откупљују станове на рате код Министарства одбране РС-Управе за инфраструктуру и о којој је суми реч када се ради о незаконитом стављању руке у туђи џеп ?

Проверите и помозите. Достављам Вам копију званичног кофицијента из Службеног гласника РС број 8 од 03.02.2012 године.

Зоран Миленковић,
војни пензионер,
Куршумлија

ШОК НА ЗУБАРСКОЈ СТОЛИЦИ

Дана 15. октобра 2012. посетио сам стоматолошку ординацију ВМЦ „Церак”. Имао сам намеру: да ми стоматолог установи стање зуба и да добијем упутницу за Стоматологију на ВМА. Пре одласка код стоматолога у ВМЦ „Церак” знао сам да ми неке зубе треба vadити, неке лечити и затим урадити протетику. Због овога сам тражио од стоматолога да ми да упутницу за Стоматологију на ВМА, да се све на једном месту уради, јер би то било повољније за мене.

Прво ми је стоматолог Жижић (мислим да се тако презива) рекао да седнем на зубарску столицу, дрско ми бацио некакво платно на груди, и наредио да отворим уста. „Ово ништа не ваља, све ти је пропало! Деведесет одсто зуба треба повадити! Овде стоматолог на ВМА ништа не може урадити, ово само приватник стоматолог, ако му платите може да среди!? Не могу ти дати упутницу за стоматологију на ВМА, морам прво ја да ти то све повадим!? Ајде кући и наредних седам дана добро испирај зубе и усну дупљу да не смрди, па онда дођи код мене да то све повадим!?”

После његовог прегледа уследило је прилично крварење, које се зауставило након око пола сата. Све ово је посматрала и чула сестра у ординацији.

Имам 73 године и овакво непрофесионално поступање стоматолога, мене је као пацијента запрепастило и јако, јако увредило. Због оваког малтретирања и непрофесионалног понашања, нисам могао да дођем себи десетак дана.

Дана 20. октобра 2012. отишао сам на бесплатни преглед, као војни пензионер, у једну приватну стоматолошку ординацију на Звездари, где ми је стоматолог стручно

Војни ветеран“ је, нема сумње, незаменљиво и незаобилазно гласило војних пензионера. Нигде ван овог званичног месечника УВПС и одговарајућег веб сајта, корисници војних пензија не могу да добију објективне и право-времене информације о свему што је од интереса за кориснике војних пензија. Предност тих информација је, поред осталог, што елиминишу приче „рекла-казала“ и што се необа-вештенима пружа прилика да не наседају неутемељеним кафанским, пијачним и уличним причама, а посебно намерно пласираним дезинформацијама. То је посебно значајно истаћи када се има у виду да део чланства, понајвише из редова подофицира, поводећи се за разним дезинформацијама, иступа из чланства УВПС. У пракси је, наиме, потврђено да појединци и групе незадовољника статусним и материјалним положајем војних пензионера, уместо сагледавања објективних околности таквог стања, дрвље и камење, без икаквог оправданог повода, бацају на руководство своје организације.

Објављивањем бројних прилога путем којих су раскривани покушаји обмане јавности о раду војнопензионерске организације, „Ветеран“ је у знатној мери успео да спречи одлив чланства из УВПС. Текстовима о раду и напорима које улаже руководство Удружења, гласило војних пензионера је настојало да читаоцима презентира све активности усмерене на решавање статусних и других незаконито нарушених права војнопензионерској популацији. О томе најречитије сведочи 106 бројева „Војног ветерана“ у којима је садржано више хиљада прилога, као и Специјални прилог у коме је обрађена свеукупна проблематика о правима војних пензионера. У том прилогу, штампаном у више од 30.000 примерака, свестрано је чланство информисано о актуелним проблемима у остваривању права војних пензионера и напорима Удружења у њиховом решавању.

Како повећати тираж „Ветерана“

У СЛУЖБИ ОБЈЕКТИВНОСТИ

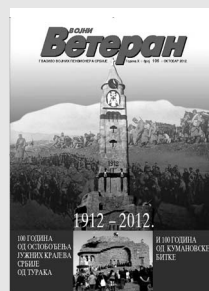
Текстуелни ефекти „Војног ветерана“, међутим, и поред несумњивих садржајних квалитета, гледано кроз тираж, не допиру до доброг дела корисника војних пензија. Имајући у виду бројно стање војних пензионера и просечан тираж од око 2.600 примерака, долази се до закључка да један примерак листа долази на двадесетак потенцијалних читалаца. Такав однос никако не иде у прилог масовној информисаности војнопензионерске популације што, иначе, представља превасходни циљ издавања сваког информативног гласила интерног карактера. На то су, када је лист УВПС у питању, утицале објективне околности – почев од материјалних, кадровских и организационих тешкоћа, мада је неке од њих могуће без већих проблема елиминисати. То се у првом реду односи на начин претплате и дистрибуције листа чијим би се побољшањем у доброј мери елиминисао тај проблем, а „Ветеран“ знатно повећао постојећи тираж.

Ниска тиражност се међу пензионерима најчешће објашњава проблемима организационе природе. Претплата се, како сада ствари стоје, врши највећим делом преко месних организација УВПС које, објективно, нису ни кадровски ни стручно оспособљене за обављање тог посла. Посебан проблем, при томе, представља чињеница да поједини месни одбори не располажу просторијама за рад у којим би више пута недељно могли да контактирају са чланством ради пружања одређених информација, укључујући и примање претплате на „Војни ветеран“. Месном одбору „Блок 23/24“ на Новом Београду, једном од највећих у земљи, на располагању у месној заједници стоји просторија коју може да користи само два пута месечно у

трајању од по 120 минута. То је, поред осталог, разлог што је од преко 1.600 корисника војних пензија са територије ове организације, само неколико десетина претплаћено на гласило своје матичне организације. Постоји, с тим у вези, више предлога и мишљења о мерама које треба предузети ради повећања тиража војнопензионерског гласила.

Најчешће помињана опција по којој би постојећи тираж могао бити више него удвостручен, претпоставља један од облика листпостерског начина продаје листа. Иницијатива за реализацију тог предлога треба да потекне од руководства УВПС, док би оперативне послове у живот требало да спроводе градске, општинске и месне организације. Највећи део посла, при томе, пао би на месне организације, с обзиром да се на том нивоу успостављају најнепосреднији контакти са чланством. У оквиру тих контаката ваљало би сваком кориснику војне пензије посебно, понудити могућност достављања „Војног ветерана“, који би био плаћан приликом преузимања, или унапред уплаћеног износа за сваки број посебно. Лист би, дакле, без обавезне годишње претплате, наручилац плаћао унапред, или приликом преузимања. Томе, наравно, треба да претходи конкретан договор са потенцијалним читаоцима што захтева ангажовање активиста из месних одбора који би општинским, односно градским организацијама, достављали бројно стање на тај начин месечно претплаћених војних пензионера.

Наведени начин не искључује до сада устаљену претплату, већ пружа могућност великом делу војних пензионера којима више одговара да јед-

ном месечно издвајају неколико десетина, него за годишњу претплату више стотина динара одједном. Нема сумње да би предложени начин резултирао знатном повећању тиража и, што је посебно значајно, обезбедио масовнију информисаност војнопензионерске популације. Да би се све то остварило, неопходно је организационо поставити и упорно у пракси спроводити наведени начин једномесечне претплате. То би ваљало предвидети и као један од тежишних задатака у Плану рада УВПС за 1913. годину, јер је „Војни ветеран“, што је у више наврата констатовано, незаобилазно и незаменљиво информативно гласило свеукупне војнопензионерске популације.

Ваља, на крају, истаћи и предлог који се залаже за информисање грађана Србије о статусним, материјалним и другим питањима која се односе на војне пензионере. На томе се, као неопходном задатку, инсистира због учесталих медијских дезинформација о наводно великим разликама у висини пензија војних у односу на остале пензионере. Нису, с тим у вези, ретки предлози о неопходности разматрања пласмана „Ветерана“ на начин како то чине остали штампани медији у Србији. То би, сматра се, у знатној мери допринело да се чињеницама – а не неистинама какве повремено износе „Вечерње новости“ и „Политика“, демантују подметања која се позивају на нека несудивла и квази истраживања појединих новинара. Јасно је да предложени начин пласмана претпоставља улагање финансијских средстава којима УВПС, објективно, не располаже. Излаз, међутим, ваља потражити у евентуалном спонзорству и донаторству, а понајпре у финансијској подршци Министарства одбране, Министарства просвете и Министарства за рад, запошљавање и социјалну политику.

Радисав РИСТИЋ

и професионално утврдила: да треба да се ваде остаци од четири зуба, да су ми сви остали зуби (90%), визуелно, у добром стању, да нема знакова каријеса, да треба снимити чељусти како би се видело комплетно стање зуба и потребе за израду протетике. Упутила ме је бесплатно на снимање чељусти како би установила конкретно стање и потребе за одређеним захватима и протетиком. Предложила ми је да ипак покушам доћи до стоматолозије на

ВМА, јер она тврди да је боље да се вађење остатака зуба и протетика ради на једном месту, или да дођем код ње да ће она све да уради, стручно и квалитетно, уз плату по ценовнику.

Показала ми је све примерке протетике који би дошли у обзир, а изнад свега према мени је лепо поступала, испољила љубазност и дала ми пуно стручних савета.

Њено понашање према мени, као пацијенту, изузетно ме је одушевило.

Молим одговорне органе у Војном санитету: да ми се, без упутнице, омогући приступ Стоматологији на ВМА и то директно, као што је то било уобичајено, јер код њих одраније имам отворен картон и неке захвате су ми радили на Стоматологији ВМА.

Чему тврдња Жижића: „Ово само приватни стоматолог, ако му платите, може да среди?“ О чему се ту ради?

Веселин Радивојевић

Пише:
мр сц. др
Часлав Антић

Енергетска пића за будност и
добро расположење

ОПРЕЗ У КОЛИЧИНАМА

Американка Анис Фурније (14) преминула је након што је попила две конзерве енергетског пића „монстер“. Велика количина кофеина блокирала је правилан рад њеног срца. То није први смртни случај повезан са енергетским пићем које је врло популарно у САД. Наиме, још пет особа је преминуло од срчаног удара изазваног „монстером“, који има чак 39 одсто удела у укупној продаји енергетских пића у САД. Лекари упозоравају на опасности конзумирања тих напитака, а „Монстер“ тврди да њихови производи нису изазвали смрт.

Окончање живота ове младе Американке, услед претераног конзумирања тзв. енергетског пића, подсетило је на давно прочитани чланак о дејству тих врста напитака. Многи људи, поготово млади, радо конзумирају ту врсту напитака, а мало знају о последицама које могу настати ако претерају. Како је војнопензионерска популација у годинама када већина има и унуке, сматрали смо да би добро било када би прочитани чланак пренели нашим читаоцима. Ако ни због чега другог, оно барем да се деци пружи добар савет.

Да ова пића страховито разарају млади организам и лично се, пре неколико година, уверио и аутор ових редака пре више година, присуствујући обдукцији двадесетпетогодишњег младића, који је на пут без повратка отишао због жеље да „напумпа“ своје мишице. Осим срца, готово сви други органи – плућа, бубрези, слезина и јетра, били су разорени.

Енергетска пића имају у свом саставу читав низ активних супстанци, а рецептура се разликује од произвођача до произвођача. Али, у свакоме од њих налазе се кофеин и сахароза (врста шећера). Већина пића садржи витамине, посебно групе Б, аминокиселине, пре свих турин и биљне додатке (ginkgo, ginseng, eshipasea и друго). Посебно занимљиви додаци су гуарана (кофеински екстракт из јужноамеричких биљака) који има веома контроверзна дејства и ефедрин, који се клинички користи за стимулацију кардиоваскуларног система, говорећи о рецептури ових средстава, објашњава др Живојин Јоњев, једини стручњак у Србији за ту област.

Последњих десетак година, осим red-bulla, појавио се низ сличних производа, као што су (guaran, fast energy, sinalko, energis, booster и други), што указује на велико интересовање потрошача, нарочито младих и на јасно добру зараду произвођача.

Енергетска пића се пре свега користе за брзу обнову мишићне снаге, побољшање расположења, будност и бољу

меморију. Међутим, мало је познато да енергетска пића доводе до поремећаја срчаног ритма неконтролисане хипертензије и свих компликација која оваква стања доносе. Ту се пре свега мисли на раслојавање зида аорте и њено последично пуцање, а и на погоршање већ постојеће коронарне боли.

Пре употребе треба прочитати упутство на лименци, где треба да стоји да се производ не препоручује особама млађим од 18 година, трудницама, доиљама, особама са срчаним тегобама, а и особама преосетљивим на кофеин. Енергетска пића на нашем тржишту ималју високог степена садржаја кофеина (око 80 mg по лименци или 300 mg/l). То је знатно више од кофеина у шољици кафе, два пута више у односу на шољу чаја и два до три пута више од садржаја кофеина у газираним безалкохол-

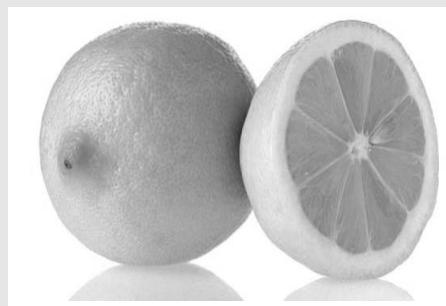
ним пићима као што су кока-кола, пепси и слично. Без сумње, кофеин је снажан стимуланс мождане и срчане активности. Међутим, у већим количинама делује штетно, без обзира о којој особи се ради.

Већина потрошача енергетских напитака је у млађем животном добу са добрим стањем кардиоваскуларног система, па је мало вероватно да ће једно пиће овог типа угрозити њихово здравље. Али, ако се унесе више пића у кратком временском року или ако се комбинују са алкохолом и никотином, нису искључени кардиоваскуларни инциденти.

Осим тијнецера и спортиста, енергетска пића све чешће користе и радници обезбеђења, ноћни чувари, студенти, професионални возачи, односно људи који желе да одложе сан, повећају концентрацију и будност. „Заслуге“ за то приписују се садржају кофеина у тим напцима. Мало је вероватно да ће енергетска пића са високим садржајем кофеина да нашkode млађој популацији, ако се конзумирају у строго ограниченим количинама једне до две лименке на дан. Особе преосетљиве на кофеин, деца, труднице и људи са утврђеним патолошким променама на кардиоваскуларном систему треба да избегавају ова пића.

ЛИМУН, ИЗВОР ЗДРАВЉА И ЛЕПОТЕ

Осим тога што је најпознатији извор витамина Ц, лимун и његов свеж сок садрже и бројне друге лековите састојке. Ово магично воће помаже не само код прехладе, него и код многих других болести, регулише метаболизам и успорава старење, па га све чешће зову „леком за све“.

селина доводи у равнотежу метаболизам и регулише изbacивање течности из организма.

Лимун садржи супстанце које знатно могу да ублаже алергијске реакције, проблеме са видом изазване дијабетесом, као и дегенеративне мождане процесе, попут оних који прате Паркинсонову болест.

Осим тога лимун садржи 22 антиканцерогена једињења, укључујући и природно уље које успорава и зауставља раст тумора. Такође садржи супстанцу која спречава деобу ћелија рака.

Када је реч о дијабетесу и својствима која могу користити особама са том болешћу, лимун садржи хеспертин који снижава ниво шећера у крви.

Стручњаци препоручују да се конзумира из превентивних разлога, јер помаже код проблема са жучном кесом и каменом у бубрегу.

Уколико неко и после свега наведеног сматра да није реч о магичном воћу, лимунов кец у рукаву је обиље антиоксиданата који успоравају старење.

Коришћење свежег лимуна у свакодневној исхрани је изузетно корисно, без обзира на годишње доба, али га се најчешће сетимо зими.

Једно од мање познатих својстава овог цитрусног воћа је да потпомаже пражњење црева. Ефикасно елиминисе штетне гасове и побољша пробаву. Уколико постоје проблеми, треба свакодневно конзумирати сок једног лимуна разблаженог топлотом водом.

Сок, језгро, или кора, подједнако су богати витаминима.

Жути плодови богати су витамином Ц и стога ефикасни при лечењу прехладе и упалних процеса, а показало се да лимун има и антивирусни ефекат. Свеж сок лимуна делотворан је и при регенерације јетре.

Због високог садржаја калцијума, бакра, гвожђа, магнезијума, фосфора и калијума, те витамина Ц и Б називају га „леком за све“. Лимунска ки-

In memoriam:
Миладин Петровић (1957-2012)

ВЕРНИК ИСТИНЕ И ПРАВДЕ

Још једно убојито перо војног новинарства изненада је престало да пише. На путу од стана до Дома војске у Београду, где се налази редакција „Војног ветерана“, гласила Удружења војних пензионера, у аутобусу, какве ли ироније, носећи текстове на прелом, 26. новембра, престало је да куца срце потпуковника у пензији Миладина Петровића.

Частан човек, примерен и храбар официр, осведочени родољуб и даровити новинар, плодан публициста, верник истине, личност саздана од најлепших људских врлина, господин и људина. Сви ти квалификативи и те како пристају уз име неуморног посленика новинарске писане речи.

Миладин Петровић рођен је 22. јануара 1957. године у селу Осоју код Устиколине (општина Фоча). Основну школу завршио је у Устиколини, средњу у Горажду, а Војну академију и Новинарску школу при Југословенском институту за новинарство - у Београду. По завршетку војне академије, 1980. године, као командир вода и командир чете, пет година службовао је у Пули, а затим је започео каријеру војног новинара и уредника у Редакцији „Народне армије“ у Београду.

У току грађнских ратова вођеним 1991. и 1992. године, у својству ратног извештача „Народне армије“ и „Војске“ два пута је допао заробљеништву и то 19. јула 1991., када су га, у селу Брест код Петриње, заробили припадници злочинашког Збора народне гарде, оне Туђманове зликовачине, па га онако поносног, одлучног да се не сагне и не покори пред насиљем грубо малтретирани, исписујући странице бешчашћа. Други пут - оног срамотног и кобног 3. маја 1992. године у уклетој Добровољачкој улици, у граду на Миљацки, када је, са групом сабораца, припадника легалне армије, на тлу властите државе, грубо малтретиран, разоружан, изложен опасности да буде ликвидира од Алијиних злогласних „зелених беретки“, што му је пало утолико теже јер није знао за судбину такође заробљене сестре Славице.

Те сурове догађаје верно је описао у два издања књиге „Тајна добровољачке улице“.

Књиге и бројни новински текстови сада остају као трајан извор о прекретничком и злом времену, чији је био сведок из прве линије.

Миладин је спремно прихватио изазове новинарске професије, дивног и неретко уклетог занимања. У новинама је писао отворено и поште-

но, репортерски допадљиво, храбро, увек је држао страну обесправљеног, слабијег, због чега је, неретко, и он био у том положају, због чега је трпела и његова породица. Није пристајао на отађавање послова, на непринципијелне компромисе. Живео је интензивно и усправно пред изазовима живота. Његова је биографија веома богата и надасве чиста.

Миладин је написао више запажених репортажа и фељтона, међу којима су: „Капетане, идемо у Рај“, „Богољубље Десанке Максимовић“, „Боготражитељ у војној академији“, „Официри монаси“, „Духовници“ и друго.

Само неколико дана пре трагичног догађаја, пожалио се колеги из редакције „Војног ветерана“ да га је стигао тежак умор, не слутећи да му је сопствено срце упутило последње упозорење. То време испунио је припремом за штампу 107. броја „Војног ветерана“.

Миладин је посебно био посвећен учењу о православљу. Дубоко је био убеђен да човек није само материјално већ превасходно духовно биће. Светоназор му је био космополитски. Онима који се према њему и нашем народу чинили злодела, опраштао је, али није заборављао.

Пензионан је у чину потпуковника а новинарски врхунац досегао је као главни и одговорни уредник гласила „Војни ветеран“, у којем је до последњег даха био главни и одговорни уредник. Тај лист је под његовим пером постао лек за душе више хиљада обесправљених војних пензионера и корисника војних пензија.

Миладин је, у дубоком болу, остао супругу Марину, кћерку Јелену и сина Марка

И. Матовић
М. Палић

СРБИЈА ИЗАБРАНА ЗА ЖРТВЕНО ЈАГЊЕ

НАСТАВАК СА 19. СТРАНЕ

Наравно спикери нису ништа знали, они су то добили од свог шефа а он од свог који је био наш човек. Постојао је један задатак за све, а то је да се кроз телевизију шири мржња, национализам и скроз су се истицале разлике међу људима.

• **Сребреница, сви знамо за њу. Можете ли рећи нешто о томе уколико знате?**

- Да! Од 1992. сам у Босни био поново, али овог пута смо требали да обучавамо војне формације које су представљале Босну, нову државу која само што је прогласила независност. Сребреница је преувеличана прича и жалост велики број људи су изманипулисани. Број жртава је једнак убијеним Србима и другима али Сребреница је политички маркетинг. Мој шеф, који је иначе и био некада у Америчком сенату је неколико пута напоменуо да ће бити некаква превара у Босни. Месец дана пред наводни геноцид у Сребреници ми је рекао да ће тај град бити упориште медија широм света и дао нам је инструкције да зовемо медије. Кад сам питао зашто, рекао је видећеш. Добијена је наредба да са новонасталом Бошњачком војском ударимо по кућама и цивилима. Наравно то су били грађани Сребренице. У том тренутку са друге стране ударили су и Срби. Вероватно је и њих неко платио и нахушкао!

• **Ко би онда могао крив бити за геноцид у Сребреници?**

- Једноставно жртве у Сребреници су биле ту због Босанаца, Срба и Американаца то јест нас! Али све је приписано Србима. Нажалост многе жртве су сахрањене као муслимани а били су Срби или друге националности. Пре неколико година је мој друг, бивши агент ЦИА и садашњи човек у ММФ-у, рекао да је Сребреница производ договора између Америчке владе и политичара у Босни. Сребреница као град је жртвована јер је након тог наводног злочина Срба, Америка имала повода за напад

• **Шта мислите генерално зашто се Југославија распала, тјст зашто је Ваша влада имала жељу да то уради?**

- Све је јасно, људи који су некад хушкали на рат а уједно и проповедали о миру сада су власници компанија које експлоатишу разна рудна богатства и слично! Једноставно, направили су од Вас робове, ваши људи раде за цабе и тај производ иде у Немачку и Америку, они зарађују! А Ви још на крају морате да откупите и увезете оно што сте сами направили, пошто нема новца, морате се задужити, то је читава прича са целим Балканом!

• **Нисте били на Косову активни као агент ЦИА, али да ли је и ту било неког притиска од стране Америке?**

- Како не! Косово је одузето из два разлога, прво због рудних и природних ресурса а друго, Косово је војна база НАТО-а! У срцу Европе је њихова највећа војна база.

• **Имате ли поруку за људе из бивше Југославије?**

- Имам. Нека забораве прошлост, она је инсценирана и лажирана. Изманипулисани сте, они су добили шта су хтели и глупо је да се Ви још мрзите, морате показати да сте јачи и да сте схватили ко је све направио! Ја се искрено извињавам! Зато дуго времена и откривам тајне ЦИА и Беле куће!

Милош Ћупурдија

Интерно
гласило
војних ветерана

ИЗДАВАЧ

Удружење војних пензионера Србије
Београд, Браће Југовића 19

ЗА ИЗДАВАЧА

Љубомир Драгањац

НАСЛОВНА
СТРАНА:

Никола Оташ

Година X ■ Број 107 ■ Новембар 2012.

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК

Миладин Петровић

УРЕДНИК БРОЈА

Звонимир Пешић

ЛИКОВНО-ГРАФИЧКИ УРЕДНИК

Милан Чуљић

СТАЛНИ САРАДНИЦИ

Др Часлав Антић, Крсман Милошевић,
мр Александар Симоновски, Радисав
Ристић, Ранко Бабић, Будимир М.
Попадић, Никола Оташ

ДОПИСНИЦИ

Добросав Алексић (Алексинац),
Ранко Бабић (Ниш), Предраг Добић
(Сремска Митровица), Радивоје
Здравковић (Подгорица),
Ило Михајловски (Чачак),
Будимир М. Попадић (Нови Сад),
мр Александар Симоновски (Крушевац),
Стеван Стојановић (Шабац),
Драгослав Ђорђевић (Крагујевац),
Јово Бенцун (Зајечар)

ФОТОГРАФИЈЕ У БРОЈУ

Будимир М. Попадић, М. Петровић,
М. Чуљић, дописници и сарадници

УНОС ТЕКСТОВА

Редакција

ДИСТРИБУЦИЈА

Павле Лучић

Лист излази месечно.

Тираж :3. 000 примерака

Телефон-факс: 011/322-8076

ШТАМПА

Пан-пласт, Београд

Адреса, Београд, Браће Југовића 19

Ел. пошта: vojni.veteran@yahoo.com

Сајт Удружења <http://www.uvps.rs/>

ISSN 1452-3809

СРП –
Каталогизација
у публикацији
Народна
библиотека
Србије
Војни ветеран
ISSN 1452-3809

Адвокатске услуге за КВП

БЕСПЛАТНИ САВЕТИ И ПОВОЉНИЈЕ ОСТАЛЕ УСЛУГЕ

На основу уговора о пословној сарадњи
закљученог са УВПС, адвокати:

***Ивана Ц. ЈОВАНОВИЋ**, из Београда,
ул. Балканска бр. 18, локал 93 (ТЦ „Ива-
нијум“), тел. 011/2644384 и 064/1735395;
Клијенте прима: уторком: од 17.00-19.00
часова;

***Љиљана ЈАКОВЉЕВИЋ**, из Београ-
да, ул. Чубурска бр.2, Занатски центар
„Пејтон“, тел. 011/2446977 и 064/1427122;
Клијенте прима понедељком, средом и че-
твртком: зими од 17.00 - 19.00 а лети од
18.00 - 19.30;

***Снежана Ч. КОВАЧЕВИЋ**, из Београ-
да, ул. Немањина бр. 5, тел. 011/3629292
и 063/8497471; Клијенте прима средом: од
16.30-18.30 часова;

***Гордана БУЧЕВАЦ СТЕФАНОВИЋ**, из
Шапца, ул. Патријарха Павла бр. 10, тел.
015/314307 и 064/2328165; Клијенте при-
ма: четвртком од 18.00 - 19.00 часова;

***Драгана В. БРАНКОВИЋ**, адвокат из
Београда, ул. Гоце Делчева бр. 27, локал
14, Нови Београд, тел. 060/5552027. Кли-
јенте прима: средом: од 17.00- 19.00 часо-
ва;

За потребе војних пензионера ови адво-
кати обављаће следеће правне послове:
даваће бесплатне правне савете и пружа-
ће све остале адвокатске услуге уз накла-
ду по важећој адвокатској тарифи умање-
ној за 20 одсто (адвокати Љиљана Јако-
вљевић, Снежана Ч. Ковачевић, Гордана
Бучевац Стефановић и Драгана В. Бран-
ковић), односно 30 одсто (адвокат Ивана
Јовановић). Редослед адвоката дат је по
редоследу склапања уговора.

УСЛУГЕ ВЕЗАНЕ ЗА САХРАНУ ПРЕКО УДРУЖЕЊА

Уколико користите услуге у вези сахра-
не преко Удружења војних пензионера
Србије требало би да знате да услуге мо-
гу користити чланови УВПС, чланови њи-
хових породица, као и сви остали војни
осигуранци.

Преко Удружења могу се добити ком-
плетне услуге везане за сахрану:

- организација и заказивање термина за
сахрану или кремацију,
- упис у матичну књигу умрлих,
- спроводница за пренос покојника,
- штампање посмртних плаката,
- продаја погребне опреме,
- превоз покојника,
- организација војних почаста,
- помоћ око сређивања докумената пре
и после сахране ради регулисања права
чланова породице после смрти војног
осигураника,
- бесплатан долазак у стан породице
преминулог ради договора.

Све додатне информације могу се до-
бити у месним и општинским организаци-
јама УВПС, или директно на тел.
011/8333-142 и 011/6161-769; 064/1660-
423 и 011/3181-812.

ВЕОМА ПОВОЉНЕ СТОМАТОЛОШКЕ УСЛУГЕ ЗА ВОЈНЕ ПЕНЗИОНЕРЕ

У склопу сарадње са УВПС, Сто-
матолошка ординација „Президент
М“, Звездара, Михаила Булгакова
(бивша Душана Петровића Шанета)
46, са тимом искусних стручњака,
војним пензионерима нуди бројне
погодности:

Део услуга бесплатно – стомато-
лошки преглед, консултација и
стручно мишљење,

Остале стоматолошке услуге
(протезе, пломбе, надоградње и
друго), уз значајне финансијске по-
годности – плаћање на рате или са
попустом, у зависности од врсте
услуге.

Доказани тим стручњака нуди
**све стоматолошке услуге брзо,
квалитетно и повољно.**

Телефони за контакт и информа-
ције : **011/342-7481, 063/214-800,
064/135-1487.**

Миладин Петровић

**ТАЈНА
ДОБРОВО
ЉАЧКЕ
УЛИЦЕ**

Друго топузено издање

Миладин Петровић

ТАЈНА ДОБРОВОЉАЧКЕ УЛИЦЕ

Из штампе је изашло друго допу-
њено издање књиге **Тајна Добро-
вољачке улице у Сарајеву**, аутора
Миладина Петровића, новинара и
сведока догађаја. У њој се, између
осталог, објављују: записник са сед-
нице Председништва БиХ учи на-
пада на колону и снимак разговора
генерала Кукањца и Аксентијевића,
као и сведочења главних актера До-
бровољачке драме, у којима се от-
кривају нови детаљи и осветљава
истина о том страшном злочину над
припадницима ЈНА.

**Књига се може купити у Војној
књижари у Београду (Васина 22).**

**Ближе информације о књизи на
телефон: 064/4002096.**